

FEBRUARI - MAART 2026

Informatieblad

e. g.

“Door de liefde laat u wakken,” zongen we in de Kersttijd. Welk een zinvolle tekst! Hierom gaat het toch! Onze H. Moeder de Kerk brengt ons in haar kerkelijk jaar vrij snel van het beginpunt van Jezus’ leven naar het eindpunt van Zijn leven op aarde. Zij houdt ons altijd Zijn woorden en voorbeeld voor ogen. Hoe komt God ons tegemoet! Het ligt ons een persoon te volgen. Weliswaar “ging Hij tijdens Zijn openbaar leven weldoende rond, zo getuigt de H. Petrus!” *Hand. 10, 38* En sprak Hij zó minzaam en als geen ander. *Mt. 7, 29* en *Jh. 7, 46*. Maar toch zijn het vooral de twee uitersten van Zijn leven die Zijn liefde het meest openbaren. Het zijn de hoogtepunten van het liturgisch jaar. Nu gaan we door de Vasten op naar Pasen. En kijk eens, heeft iemand “groter liefde dan hij, die zijn leven geeft voor zijn vrienden”? *Jh. 15, 13*

Daarom ziet u op het voorblad het H. Aanschijn naar de Lijkwade van Turijn, en wel bewerkt door de zus van de H. Theresia van het Kind Jezus, Marie-Céline, oftewel Zuster Geneviève van het Heilig Aanschijn. Het is van een gebedsprentje dat me altijd heeft aangesproken. Achterop staat een gebed van de H. Theresia: *O Jezus, die in Uw wrede marteling “de smaad van de mensen en de Man van Smarten” zijt geworden, ik vereer Uw goddelijk Aanschijn, waarop eens het mooie en het zoete van de Goddelijkheid schitterde, en dat nu voor mij als het aangezicht van een “melaatse” is geworden! Doch in die misvormde trekken herken ik Uw oneindige liefde, en ik verga van verlangen U te beminnen en U te doen beminnen door alle mensen. De tranen, die zo overvloedig Uw ogen ontvloedden, zijn mij, als kostbare parels die ik gretig verzamel, om met hun oneindige waarde de zielen van de arme zondaars af te kopen.*

O Jezus, wiens Aanschijn de enige schoonheid is die mijn hart verrukt, ik aanvaard het, hierbeneden de zachtheid van Uw blik niet te zien, de onuitsprekelijke kus van Uw mond niet te voelen; doch ik smEEK U, in mij Uw goddelijke gelijkenis te willen prenten, opdat ik snel verteerd worde en weldra Uw glorierijk Aanschijn moge aanschouwen in de Hemel. Amen.

Op Jezus gaan gelijken! Hoe gaat dat in zijn werk? Jezus vraagt onze vriendschap, ons hart. Alleen als Hij onze liefde heeft gewonnen, zijn we in staat, door de H. Geest, Hem na te volgen en Hem gelijkvormiger te worden. (Kan men dan Jezus nog ooit loslaten?) En dan kunnen we ieder kerkelijk jaar een beetje meer van de oude mens verrijzen, met Hem! U ziet, het is de weg van de liefde! Alleen de liefde speelt dit klaar. Daarom zegt ook Pater Naaijkens in zijn boek *Leven met God: “Onszelf verloochenen”, dat wil zeggen de oude mens in ons versterven, “kunnen we alleen in en door liefde”*.

Dit is nu wel het essentiële van de Vasten, waarvoor ook uw voornemens dienen met betrekking tot meer gebed, meer versterving en meer goede werken in de opgang naar Pasen, de overwinning van Jezus over zonde, dood en hel. Genadevolle Vasten!

O Wijsheid van het H. Hoofd, leid ons op al onze wegen. O liefde van het H. Hart, verteer ons met Uw vuur!

Pater Carlo de Beer

Mededeling van het Moederhuis in Menzingen betreffende bisschopswijdingen

Op 2 februari 2026, het feest van de Zuivering van de Heilige Maagd Maria, heeft Eerwaarde Heer Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, tijdens de ceremonie van de uitreiking van de soutane, die hij leidde in het Internationaal Seminarie Saint-Curé-d’Ars te Flavigny-sur-Ozerain in Frankrijk, publiekelijk zijn besluit bekendgemaakt om de bisschoppen van de Priesterbroederschap de zorg toe te vertrouwen om op 1 juli aanstaande nieuwe bisschopswijdingen te verrichten.

In augustus van het afgelopen jaar verzocht hij om de gunst van een audiëntie bij de Heilige Vader, waarbij hij zijn wens kenbaar maakte hem op filiale wijze de huidige situatie van de Priesterbroederschap Sint-Pius X toe te lichten. In een tweede brief sprak hij expliciet over de bijzondere noodzaak voor de Priesterbroederschap de voortzetting van het ambt van haar bisschoppen te verzekeren, die reeds bijna veertig jaar de wereld rondreizen om tegemoet te komen aan de vele gelovigen die gehecht zijn aan de Traditie van de Kerk en die verlangen dat, tot heil van hun zielen, de Sacramenten van de Priesterwijding en het Vormsel worden toegediend.

Na zijn overwegingen lange tijd in gebed te hebben laten rijpen, en na in de afgelopen dagen van de Heilige Stoel een brief te hebben ontvangen die in het geheel niet op onze verzoeken ingaat, is Eerwaarde Heer Pagliarani, gesteund door het unanieme advies van zijn Raad, van oordeel dat de objectieve toestand van ernstige nood waarin de zielen zich bevinden een dergelijke beslissing vereist.

De woorden die hij schreef op 21 november 2024, ter gelegenheid van het vijftigjarig jubileum van de historische verklaring van Aartsbisschop Marcel Lefebvre, zijn meer dan ooit de weerspiegeling van zijn denken en zijn intenties:

“Het is alleen in de Kerk van altijd en in haar voortdurende Traditie dat we de waarborg vinden in de Waarheid te zijn, haar te blijven verkondigen en haar te blijven dienen. [...]

De [Priesterbroederschap Sint-Pius X] zoekt niet in de eerste plaats haar eigen overleven: zij zoekt in de eerste plaats het heil van de Universele Kerk en om die reden is zij bij uitstek een werk van de Kerk en ze biedt met haar unieke vrijheid en haar unieke kracht een gepast antwoord op de noden van een tragisch tijdperk zonder voorgaande.

Dat ene doel is vandaag de dag nog altijd het onze, op dezelfde manier als vijftig jaar geleden: ‘Daarom zetten wij zonder enige opstandigheid, bitterheid of wrok ons werk van priesteropleiding voort onder het gesternte van het leergezag van altijd, ervan overtuigd dat we geen grotere dienst dan dat kunnen bewijzen aan de Heilige Katholieke Kerk, aan de Heilige Vader en aan de toekomstige generaties.’ (Mgr. Lefebvre, *Principeverklaring van 21 november 1974*)”.

In de komende dagen zal de Algemeen-Overste aanvullende toelichtingen geven over de huidige situatie en over zijn beslissing.

“*Nos cum Prole pia benedicat Virgo Maria.*
Met uw Kind ons zo genegen, schenk, Maria, ons uw zegen.”

Menzingen, 2 februari 2026

Eerwaarde Heer Pagliarani: “Bisschopswijdingen, uit trouw aan de Kerk en aan de zielen”

Preek van 2 februari 2026 in het Seminarie Saint-Curé-d’Ars

Beste Confraters, beste Seminaristen, beste Zusters en beste Gelovigen,

Wat een vreugde om op deze gezegende dag de soutanes van tweeëntwintig nieuwe seminaristen te mogen zegenen – de dag, waarop onze Heer voor het eerst naar de Tempel gaat om zich voor het altaar te presenteren en daar uiterlijk het offer van zichzelf, van Zijn leven, te doen. “Hier ben Ik om Uw wil te doen”. “Dat is de reden waarom Ik mens ben geworden en Mij vandaag in de Tempel presenteer”. Deze volmaakte houding van Onze Heer moet zoveel mogelijk de houding zijn van een jongeman die zijn leven aan Onze Heer wil geven om op een dag naar het altaar te gaan.

Wat een mooi voorbeeld! Het is het model dat we ons hele leven moeten volgen. En dat gebeurt in eenheid: de eenheid van O.L.-Vrouw en de eenheid van Onze Heer. O.L.-Vrouw, de Onbevleete, de altijddurende Maagd, aanvaardt het ritueel van de

reiniging volgens de wet van Mozes. Nooit is een schepsel zo zuiver geweest als de Maagd, en nooit zal er een zo zuiver zijn, maar uit nederigheid aanvaardt zij dit ritueel. En men brengt het offer van twee duiven, één voor het brandoffer en één voor de zonde; en zij wordt gezuiverd. Het was het offer van de armen.

En Onze Heer zelf wordt vrijgekocht, omdat Hij als eerstgeborene aan God toekwam, en Hij wordt vrijgekocht door een klein bedrag van vijf sikkels, vijf munten, te betalen. Hij, die zelf de Verlosser was, Hij, die zelf de prijs van onze Verlossing was, aanvaardt om voor een paar munten te worden vrijgekocht. Wat een nederigheid! Hij was strikt genomen niet verplicht om voor dit ritueel naar Jeruzalem te gaan. Joden die ver weg woonden, konden dit bij volmacht doen. Maar zij willen, de Heilige Familie, wil de wet uit gehoorzaamheid naleven.

Wat een prachtig voorbeeld! Onze Heer verschijnt ons al gehoorzaam, gehoorzaam tot in de dood. We kennen de volmaaktheid van Zijn innerlijke gesteldheid. Hij is al bereid alles te geven voor onze Verlossing. Om gehoorzaamheid aan Zijn Vader te vervullen, om Zijn Wil te vervullen. In deze context van reeds volmaakte zelfopoffering hebben we een voorproefje van het Kruis, van de Passie.

Men kan niet onverschillig blijven betreffende Onze Heer

En in deze scène, die zo eenvoudig en ogenschijnlijk zo gewoon lijkt, maar in Gods ogen zo uniek is, omdat de Verlossing al is begonnen, verschijnt Simeon. Deze oude man neemt het woord en zijn toespraak bestaat uit twee delen die tegenover elkaar staan. Eerst is er de vreugde, de vreugde om Onze Heer te zien, om Hem in zijn armen te sluiten. Een vreugde die evenredig is aan het verlangen dat hij tot op die dag heeft gehad. “Ik heb eindelijk de Verlosser gezien, de redding van Israël, ik heb Hem gezien.”

In de eeuwigheid zullen we niets anders doen dan aanschouwen wat Simeon in zijn armen heeft aanschouwd gedurende die paar ogenblikken: deze redding, deze Verlosser, die sinds mensenheugenis door de goddelijke Voorzienigheid is voorbereid. De Menswording was in de geest van God, als we dat zo mogen zeggen, voor alle volkeren, *ante faciem omnium populorum, lumen ad revelationem gentium*: Hij is de enige Redder die gegeven is, die aangeboden wordt aan alle volkeren, aan alle rassen zonder onderscheid. Wat een vreugde! Wat een vreugde in de ogen en in de woorden van deze oude man: dit licht om de waarheid te onderwijzen, de enige weg naar de redding.

Welnu, deze vreugde van Simeon, dit licht, wordt plotseling onderbroken door deze aankondiging aan O.L.-Vrouw en Sint-Jozef. Simeon wendt zich tot hen, zegent hen en gaat hen iets zeggen op een andere toon – die natuurlijk verband houdt met wat ervoor kwam. Wat gaat hij hen concreet zeggen? Hij gaat hen zeggen dat deze Verlossing van het menselijk geslacht door dit Kind zal plaats-

vinden in het lijden, dat het zal plaatsvinden aan het Kruis, het zal plaatsvinden door de Passie. Dit Kind zal een teken van tegenspraak zijn. Dat is een heel mooie omschrijving van onze Heer. Hij is een teken van tegenspraak.

Wat betekent dat in iets modernere taal? Het betekent dat onze Heer niets verbergt. Hij is een teken van tegenspraak. Onze Heer bevestigt de waarheid. Hij openbaart die door Zijn woord en bevestigt die door Zijn wonderen. Hij biedt die aan en zegt duidelijk dat dit de enige weg naar Verlossing is. Er is geen andere. Waarom zegt Hij dat? Omdat Hij de zielen niet kan misleiden. Hij is niet naar deze wereld gekomen om de zielen te misleiden. Hij is gekomen om ze te redden. Hij openbaart de waarheid. Hij zal vervolgd worden. En ook degenen die Hem volgen, zullen een teken van tegenspraak zijn. Men moet kiezen. Men kan niet onverschillig blijven betreffende onze Heer. Men kan niet onverschillig blijven tegenover de Verlossing. Wie onverschillig blijft, heeft al gekozen. Wie onverschillig blijft, heeft onze Heer afgewezen.

En Simeon zegt dat heel duidelijk. Wat zegt hij in zijn profetie? Hij zegt: dit alles, deze manifestaties van onze Heer in Zijn Verlossing, dit alles zal plaatsvinden opdat de gedachten van vele harten worden geopenbaard. Wat betekent dat? In welke zin zullen de gedachten van de harten van de mensen worden geopenbaard? In die zin dat niemand werkelijk onverschillig kan blijven tegenover onze Heer. Men zal moeten kiezen. Het is een teken van tegenspraak. En onze Heer zelf zal op een dag zeggen: “Wie niet met Mij is, is tegen Mij. En wie niet met Mij verzamelt, verstroot”.

En deze openbaring van het mysterie van de Verlossing, die zal plaatsvinden door het lijden van Onze Heer, zal dus gepaard gaan met een ander lijden. U ziet dus de eerste manifestatie van dit mysterie van de Verlossing door het lijden van onze Heer. God wilde dat O.L.-Vrouw bij dit werk betrokken zou worden. En dat de rol van O.L.-Vrouw naast Onze Heer tegelijkertijd met de rol van Onze Heer aan de mensen zou worden geopenbaard. Simon richt zich tot de Maagd en zegt tegen haar: “Een zwaard van pijn zal uw hart doorboren. Uw ziel zal door een zwaard worden doorboord”. Wat een mysterie schuilt er achter deze woorden! Een mysterie dat we kunnen doorgronden, een mysterie dat de Kerk zeer dierbaar is. Het is het mysterie van de Medeverlossing, van de betrokkenheid van O. L.-Vrouw bij het werk van Onze Heer.

De plaats van O.L.-Vrouw in de Verlossing

Hier begrijpen we goed waarom de engel de toestemming van de Maagd vroeg, haar ‘fiat’. De Maagd begreep heel goed dat moeder van God worden, betekende moeder worden van een lijdende God, een verlossende God, een lijdende Messias, zoals beschreven in het Oude Testament. En ze zei: “Ja, ik aanvaard het, als het de wil van God is, aanvaard ik het”. God wordt mens met een heel specifiek doel. En O.L.-Vrouw wist dat. Zij aanvaardt dat vooral. Maar waarom? Waarom heeft

God in Zijn goddelijke wijsheid O.L.-Vrouw op deze manier willen betrekken bij het lijden van Onze Heer? Waarom?

Omdat onze Heer de zielen zal redden, maar van elke ziel de eigen medewerking zal vragen. Hij zal van iedereen vragen dat hij zich aan het geloof houdt, dat hij zijn deel van het lijden draagt. En O.L.-Vrouw, die vóór haar ontvangenis van de erfzonde was bewaard, was in zekere zin de meest volmaakte, unieke verlostte, nooit door de zonde aangeraakt, en logischerwijs vroeg God aan O.L.-Vrouw om medewerking aan het werk van de Verlossing, in verhouding tot haar heiligheid. Wat een mysterie! Het is een diep christelijke, diep katholieke visie op de Maagd. God wil de medewerking van Zijn schepsel en heeft O.L.-Vrouw tot prototype van deze medewerking gemaakt.

In het protestantisme, dat elke medewerking vernietigt, ziet u daar niets van terug: alleen God redt de uitverkorenen. Dat is de theologie van Luther. En wat zoeken de protestanten dan? Aangezien deze samenwerking niet nodig is, wat zoekt de protestant dan logischerwijs? De protestant verwerpt het religieuze leven, de versterving, hij verwerpt de Mis, omdat de heilige Mis volgens de protestanten een inspanning is, een menselijke medewerking aan een werk dat alleen goddelijk is. De protestant verwerpt de verering van de heiligen, omdat men geen bemiddelaar, geen tussenpersoon nodig heeft. En hij verwerpt vooral de verering van O.L.-Vrouw. Dat is verschrikkelijk. Het betekent in zekere zin de vernietiging van de Verlossing, zoals God die heeft bedoeld. Voor hen is het echter logisch.

En het moet gezegd worden: op een ander niveau, op een andere manier, heeft het modernisme hetzelfde gedaan. Het modernisme ontkent dit alles niet, maar vervormt het. Achter het misplaatste schild van een verkeerd begrepen Christo-centrisme, dat wil zeggen de valse vrees om Onze Heer Zijn centrale plaats te ontnemen, vermindert ook het modernisme dit alles, vermindert het de menselijke medewerking, de inspanningen, de versterving, het religieuze leven wordt niet meer begrepen, de Mis wordt op een heel andere manier begrepen en O.L.-Vrouw ook. Ze wordt een beetje aan de kant geschoven, met haar rol in de Verlossing, die centrale rol. Het is verschrikkelijk!

Als je een prachtig schilderij hebt, wat doe je dan om het tot zijn recht te laten komen? Je probeert een lijst te vinden die bij dat schilderij past. En dat is precies wat God heeft gedaan met de Heilige Maagd. Dit prachtige schilderij van de Verlossing wordt omlijst door de Medeverlossing, wordt omlijst door O.L.-Vrouw zelf. Wat een wijsheid! En nu wordt ons verteld dat we, om de schoonheid van dit schilderij beter te kunnen waarderen, om het niet te verliezen, deze omlijsting moeten verwijderen.

O.L.-Vrouw begeleidt Onze Heer in Zijn lijden

Drie keer begeleidt de Heilige Maagd Onze Heer naar Jeruzalem. Vandaag, de Presentatie in de Tempel, de Zuivering van Maria, vertegenwoordigt de eerste reis

van de Maagd met Jezus naar Jeruzalem. Bij twee andere gelegenheden vergezelt de Moeder Gods Hem, en deze drie episodes zijn met elkaar verbonden, ze liggen op dezelfde as. Ze hebben een gemeenschappelijke noemer.

Vandaag biedt Jezus, gepresenteerd in de Tempel, Zijn bestaan aan de Vader aan. Op twaalfjarige leeftijd, nog steeds vergezeld door de Heilige Maagd, biedt Jezus Zijn wijsheid aan de Vader aan. Op twaalfjarige leeftijd toont Jezus Zijn goddelijke wijsheid en biedt deze aan de Vader aan, opnieuw gepresenteerd in de Tempel, vergezeld door de Heilige Maagd. De derde keer is op Golgotha: Jezus wordt dan vergezeld door de Heilige Maagd om opnieuw Zijn eigen leven en Zijn eigen Bloed aan de Vader aan te bieden.

Wat hebben deze drie zo verschillende episodes gemeen en waarom is de Heilige Maagd altijd aanwezig? Zij vergezelt Onze-Lieve-Heer driemaal in pijn en lijden. De eerste keer, vandaag, 2 februari: de aankondiging van Simeon: “Een zwaard zal uw hart doorboren”. Op twaalfjarige leeftijd: ze begeleidt Hem opnieuw naar de Tempel. En opnieuw de verschrikkelijke verscheuring, de pijn van het verlies van onze Heer; het is de meest onvoorstelbare beproeving voor Maria. De derde keer: ze begeleidt Hem opnieuw in de pijn, in de pijn van Golgotha.

Maar waarom moet ze elke keer dat ze Hem vergezelt, dat in pijn doen? Omdat ze Medeverlosseres is, omdat ze systematisch deelneemt aan het lijden van Onze Heer. Ze bereidt het voor met Onze Heer: het lijden van Onze Heer is ook het hare. Dat is duidelijk.

En wat is het gevolg van deze waarheid, die in het Evangelie staat (het is geen verzin-sel)? Wat is het gevolg hiervan? Dat net zoals Maria gedurende het hele leven van Onze Heer aanwezig was en Hem volgde in Zijn Passie, in alles wat Zijn Passie voorbereidde en ernaar verwees, zo blijft Maria vandaag – logischerwijs – de bondgenoot van Onze Heer en schenkt zij de genaden die de vrucht zijn van de Passie die ook de hare was, waarmee zij vanaf vandaag, vanaf de aankondiging van Simeon, is verbonden.

Wat een groot mysterie schuilt er in dit zwaard!

Geconfronteerd met de vraag van Onze Heer tijdens het Laatste Oordeel: Wat heb je met Mijn Moeder gedaan?

Nog een laatste overweging. Hoe heeft O.L.-Vrouw haar Zoon kunnen offeren, en dan nog zo een Zoon? We kunnen begrijpen dat ze zichzelf aan God heeft geofferd, haar bestaan, haar maagdelijkheid, maar zo een Zoon? Hoe heeft ze die kunnen offeren? Deze Zoon, maagdelijk verwekt, maagdelijk geboren, waarvan zij de enige ouder was. De menselijke natuur van Onze Heer komt volledig van O.L.-Vrouw. Het is haar onbevlekt vlees, het is haar onbevlekt bloed dat de menselijkheid van Onze Heer heeft

gevormd. En het is logischerwijs deze volmaakte Zoon die zij aanbidt. Hoe heeft zij Hem kunnen offeren? Hoe heeft zij "ja" kunnen zeggen? Niet alleen "ik zeg ja en ik blijf in Nazareth", maar "ik zeg ja en ik ga met Hem mee, ik zeg ja op een positieve manier". Hoe heeft zij dat kunnen doen? Hoe kunnen we dat verklaren?

Het antwoord is heel eenvoudig: zij heeft het uit liefde voor ons gedaan. Dit is geen sprookje! Dit is het Evangelie. Zullen we deze leerstelling opgeven, zullen we dit zwaard dat in het hart van O.L.-Vrouw is gestoken vergeten, zullen we vergeten wat het betekent, zullen we vergeten wat O.L.-Vrouw aan de voet van het Kruis heeft gedaan? Zullen we de Medeverlossing vergeten? Absoluut niet, dit is ons geloof. Dit is de kern van ons geloof. Dit is wat ons het dierbaarst is. Op de dag van het oordeel zal Onze Heer ons Zijn wonden tonen, Onze Heer, de Rechter van de mensheid, door ons Zijn wonden te tonen en aan ieder mens te vragen: "Wat hebt u gedaan met Mijn wonden, wat hebt u gedaan met Mijn lijden? Hebt u uw toevlucht gezocht in Mijn zijde of hebt u de voorkeur gegeven aan de wereld? Wat hebt u gedaan met Mijn Bloed dat aan het Kruis is vergoten? Wat hebt u gedaan met de Heilige Eucharistie? Wat hebt u gedaan met Mijn genade?"

En Hij zal ons ook een laatste vraag stellen: "Wat hebt u gedaan met Mijn Moeder? Ik had niets meer, Ik was van alles beroofd, door iedereen in de steek gelaten, Ik had geen druppel Bloed meer in Mijn Lichaam, Ik had alleen nog Mijn Moeder bij Me. En niet zomaar een moeder, maar een Moeder die Ik had voorbereid, een onbevleete Moeder, een Moeder vol genade, de Moeder van God. Ik had haar voor mezelf voorbereid, om vlees te worden, om in deze wereld te komen. Een Moeder die Me begeleidde vanaf de presentatie in de Tempel tot aan het Kruis. In Mijn handelen heeft ze Me nooit in de steek gelaten. Ik had alleen haar nog en Ik heb haar aan u gegeven, zodat zij in uw ziel iets van Mijn trekken kon blijven vormen, iets dat op de een of andere manier op Mij zou kunnen lijken. Ik heb u Mijn Moeder gegeven. Wat hebt u met Mijn Moeder gedaan? Zij heeft u in Mij verwekt in de kribbe, zonder pijn, omringd door hemelse gezangen, in armoede maar zonder pijn; zij heeft u aan de voet van het Kruis verwekt. Wat hebt u met haar gedaan? Wanneer hebt u haar gevierd, geëerd, hebt u haar echt als een Moeder behandeld?

We kunnen er niet omheen. Dat is de vraag die Onze Heer ons zal stellen. Kunnen we deze zo mooie leerstelling opgeven? Zo diepzinnig? Die ons de liefde van Onze Heer zo overvloedig toont? Zijn we bang dat als we O.L.-Vrouw behandelen zoals ze verdient, als Medeverlosseres, ze ons zal verwijderen van het mysterie van de Verlossing waarin zijzelf volledig is ondergedompeld? Kan een katholiek die angst hebben? Onaanvaardbaar, dat is onaanvaardbaar! Kunnen we de zielen op die manier misleiden? Dat is onaanvaardbaar! Kunnen we de zielen van O.L.-Vrouw verwijderen, terwijl haar rol niet alleen is om ons naar Onze Heer te brengen, maar ook om Onze Heer in onze zielen te vormen? Dat is onaanvaardbaar!

Bisschopswijdingen uit trouw aan de Kerk en aan de zielen

Wij denken dat het moment is gekomen om na te denken over de toekomst van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, over de toekomst van alle zielen, die we niet mogen vergeten, die we niet in de steek mogen laten, en vooral over het goede dat we voor de Kerk kunnen doen. En dat roept een vraag op die we ons al lang stellen en waarop we vandaag misschien een antwoord moeten geven. Moeten we nog langer wachten voordat we overwegen bisschoppen te wijden? We hebben gewacht, gebeden, de ontwikkelingen in de Kerk gevolgd en advies ingewonnen. We hebben de Heilige Vader een brief geschreven om in alle eenvoud de situatie van de Priesterbroederschap uiteen te zetten, onze behoeften toe te lichten en tegelijkertijd onze enige bestaansredenen te bevestigen: het welzijn van de zielen.

We hebben de Heilige Vader geschreven: Heilige Vader, we hebben maar één doel, namelijk alle zielen die zich tot ons wenden tot ware zonen van de Rooms-Katholieke Kerk te maken. We zullen nooit een ander doel hebben en we zullen dit doel altijd blijven nastreven. En het welzijn van de zielen komt overeen met het welzijn van de Kerk. De Kerk bestaat niet in de wolken. De Kerk bestaat in de zielen. Het zijn de zielen die de Kerk vormen. En als men de Kerk liefheeft, houdt men van de zielen, wil men hun heil en wil men al het mogelijke doen om hun de middelen te bieden om hun heil te bereiken. Daarom hebben we de Heilige Vader gevraagd begrip te hebben voor deze zeer bijzondere situatie waarin de Priesterbroederschap zich bevindt en haar de middelen te geven om dit werk voort te zetten, in een uitzonderlijke situatie, dat erkennen we, maar dit werk heeft nogmaals geen ander doel dan het behoud van de Traditie voor het welzijn van de zielen.

Helaas lijken deze redenen niet interessant te zijn, zijn ze niet overtuigend, laten we zeggen dat deze redenen voorlopig geen gehoor hebben gevonden bij de Heilige Stoel. We betreuren dit ten eerste, maar wat moeten we dan doen? Gaan we de zielen in de steek laten? Gaan we hen vertellen dat het uiteindelijk niet nodig is dat de Priesterbroederschap haar werk voortzet? Dat uiteindelijk alles wel goed komt, met andere woorden dat er geen noodtoestand meer in de Kerk is die ons apostolaat rechtvaardigt? Ons bestaan is om de Kerk te helpen en niet om haar uit te dagen, nooit! We zijn hier om de Kerk te dienen en we dienen de Kerk door het geloof te prediken en de waarheid aan de zielen te vertellen. En niet door de zielen fabeltjes te vertellen.

Kunnen we de zielen dan zeggen dat ondanks alles het toch goed gaat? Nee! Dat zou betekenen dat we de zielen verraden, en de zielen verraden zou betekenen dat we de Kerk verraden. Dat kunnen we niet doen. Daarom denken we dat 1 juli een goede datum zou kunnen zijn, een ideale datum, want dat is het feest van het Kostbaar Bloed van Onze Heer. Het is het feest van de Verlossing. We hebben

niets anders dat ons interesseert. Het kostbaarste dat we hebben, is het Bloed van Onze Heer dat uit Zijn voeten vloeit onder het Kruis, onder het hout van het Kruis, en dat eerst door O.L.-Vrouw aan de voet van dit Kruis werd aanbeden en dat wij blijven aanbidden aan de voet van het altaar. Het is het enige dat ons interesseert, het is het enige dat we aan de zielen willen geven. En de zielen hebben daar recht op, het is geen voorrecht, de zielen hebben daar recht op. We kunnen hen niet in de steek laten.

De komende dagen zullen we u natuurlijk meer informatie en uitleg geven. Het is belangrijk om te begrijpen waarom. Men moet goed begrijpen wat er op het spel staat. Dat is van cruciaal belang. Maar tegelijkertijd moet men dit begrijpen in gebed. Het volstaat niet om alleen het verstand voor te bereiden. Het volstaat niet, zou ik zeggen, om dit alles puur apologetisch te benaderen. Men moet de harten voorbereiden, onze harten, het is een genade, het is een genade en men moet zich aan deze genade vastklampen. We moeten God danken, we moeten ons voorbereiden. Ja, bisschopswijdingen! Bisschopswijdingen, nogmaals: niet om de Kerk uit te dagen, het is geen uitdaging. Bisschopswijdingen, uit trouw aan de Kerk en aan de zielen!

En ik voeg nog een laatste overweging toe. Ik neem de volledige verantwoordelijkheid voor deze beslissing op me. Ik neem die op me, in de eerste plaats voor God, ik neem die op me voor de Heilige Maagd, voor Sint-Pius X. Ik neem die op me voor de paus. Ik zou graag op een dag, vóór 1 juli, de paus ontmoeten, ik zou hem graag uitleggen, hem onze werkelijke, diepe bedoelingen doen begrijpen, onze gehechtheid aan de Kerk, dat hij dat weet, dat hij dat begrijpt. En ik neem deze verantwoordelijkheid natuurlijk op mij voor de Kerk. En voor de Priesterbroederschap, alle leden van de Priesterbroederschap en, ik herhaal het nogmaals, alle zielen die op de een of andere manier een beroep op ons doen, ons om hulp vragen of ons om hulp zullen vragen, al deze zielen, al deze roepingen die de Voorzienigheid ons heeft gezonden en ons blijft zenden. Voor hen neem ik deze verantwoordelijkheid op me – voor ieder van hen in het bijzonder, omdat elke ziel een oneindige waarde heeft. En vergeet nooit dat, in de Kerk, de wet der wetten, de wet die boven alle andere wetten staat, het heil van de zielen is. Het is niet het geklets, het is niet de synode, het is niet de oecumene, het zijn niet de liturgische experimenten, de nieuwe ideeën, de nieuwe evangelisaties, het is het heil van de zielen. Dat is de wet der wetten. En wij hebben allemaal, ieder op zijn plaats, de plicht om deze wet na te leven en ons volledig in te zetten om deze wet na te leven. Ik sluit af, O.L.-Vrouw en Onze Heer leren ons vandaag dat Zij tijdens hun bestaan hier op aarde geen ander idee, geen ander doel hadden dan het redden van zielen. En zoals gezegd, op de een of andere manier moet ieder van ons, naar gelang zijn talenten en zijn plaats, alles doen wat hij kan, zijn bijdrage leveren om zijn eigen ziel en die van anderen te redden. Amen.

Vraaggesprek met de Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

“Suprema lex, salus animarum”

“De hoogste wet is het heil van de zielen.’ Van dit hogere principe hangt uiteindelijk de gehele legitimiteit van ons apostolaat af.”

- 1. FSSPX.News: Eerwaarde Generaal-Overste, u hebt zojuist publiekelijk uw voornemen aangekondigd tot bisschopswijdingen over te gaan voor de Priesterbroederschap Sint-Pius X, op de komende 1^e juli. Waarom deze aankondiging vandaag, op 2 februari?*

Don Davide Pagliarani: Het feest van de Zuivering van de Allerheiligste Maagd Maria heeft binnen de Priesterbroederschap een bijzondere betekenis. Het is de dag waarop de kandidaten voor het priesterschap de soutane ontvangen. De Opdracht van Onze Heer in de Tempel, die wij vandaag vieren, herinnert hen eraan dat de sleutel tot hun vorming en voorbereiding op de wijdingen ligt in het geven van zichzelf, dat door de handen van Maria geschiedt. Het is een hoogst belangrijk mariaal feest, want door het aankondigen van een zwaard van smart aan O.L.-Vrouw, toont Simeon duidelijk haar rol als Medeverlosseres naast haar goddelijke Zoon. Wij zien haar verenigd met Onze Heer vanaf het begin van Zijn aardse leven tot aan de voltooiing van Zijn Offer op Golgotha. Zo begeleidt O.L.-Vrouw ook de toekomstige priester tijdens zijn vorming en gedurende heel zijn leven: zij is het die Christus in zijn ziel blijft vormen.

2. *Deze aankondiging was de afgelopen maanden een aanhoudend gerucht, vooral sinds het overlijden van Mgr. Tissier de Mallerais in oktober 2024. Waarom hebt u tot nu gewacht?*

Zoals Aartsbisschop Lefebvre destijds, heeft de Priesterbroederschap er altijd zorg voor gedragen de Voorzienigheid niet vooruit te lopen, maar haar te volgen door zich te laten leiden door haar aanwijzingen. Een beslissing van deze omvang kan niet lichtvaardig of overhaast worden genomen.

In het bijzonder, aangezien het hier gaat om een aangelegenheid die duidelijk de hoogste autoriteit van de Kerk raakt, was het noodzakelijk eerst een stap te zetten richting de Heilige Stoel – wat wij hebben gedaan – en een redelijke termijn af te wachten om haar de mogelijkheid te geven te antwoorden. Het is geen beslissing die wij hadden kunnen nemen zonder concreet onze erkenning van het gezag van de Heilige Vader tot uitdrukking te brengen.

3. *In uw homilie hebt u inderdaad gezegd dat u de paus hebt geschreven. Kunt u ons daarover meer vertellen?*

Vorige zomer heb ik de Heilige Vader geschreven met het verzoek om een audiëntie. Aangezien ik geen antwoord ontving, heb ik hem enkele maanden later een nieuwe brief geschreven, op eenvoudige en filiale wijze, zonder iets van onze noden te verbergen. Ik heb onze leerstellige verschillen vermeld, maar ook ons oprechte verlangen om de katholieke Kerk onvermoeibaar te dienen, want wij zijn dienaren van de Kerk ondanks onze niet-erkende canonieke status.

Op deze tweede brief hebben wij enkele dagen geleden een antwoord uit Rome ontvangen, van Kardinaal Fernández. Helaas houdt dit antwoord op

geen enkele wijze rekening met het voorstel dat wij hebben gedaan, en biedt het niets aan dat aan onze verzoeken tegemoetkomt.

Dit voorstel bestaat, rekening houdend met de geheel bijzondere omstandigheden waarin de Priesterbroederschap zich bevindt, er concreet in dat wij de Heilige Stoel vragen ons toe te staan tijdelijk in onze uitzonderlijke situatie te blijven, ten bate van de zielen die zich tot ons wenden. Wij hebben de paus beloofd al onze energie te wijden aan de bescherming van de Traditie en onze gelovigen tot ware zonen van de Kerk te vormen. Het lijkt mij dat een dergelijk voorstel zowel realistisch als redelijk is, en dat het op zichzelf de instemming van de Heilige Vader zou kunnen verkrijgen.

4. *Maar als u deze instemming nog niet hebt ontvangen, waarom meent u dan toch te moeten overgaan tot bisschopswijdingen?*

Het gaat hier om een uiterst middel, evenredig aan een werkelijke en eveneens uiterste noodzaak. Uiteraard betekent het loutere bestaan van een noodzaak voor het goed van de zielen niet dat, om daaraan te beantwoorden, elke willekeurige maatregel bij voorbaat is gerechtvaardigd. Maar in ons geval lijkt het ons, na een lange periode van wachten, waarnemen en gebed, mogelijk vandaag te zeggen dat de objectieve toestand van ernstige nood waarin de zielen, de Priesterbroederschap en de Kerk zich bevinden, een dergelijke beslissing vereist.

Met de erfenis die Paus Franciscus heeft nagelaten, blijven de fundamentele redenen die reeds de wijdingen van 1988 rechtvaardigden, volledig van kracht en vertonen zij in vele opzichten zelfs een hernieuwde scherpte. Het Tweede Vaticaans Concilie blijft meer dan ooit het kompas dat de kerkelijke leiders richting geeft, en het is weinig waarschijnlijk dat zij in de nabije toekomst een andere koers zullen inslaan. De grote lijnen die zich reeds aftekenen voor het nieuwe pontificaat, met name via het recente consistorie, bevestigen dit alleen maar: men ziet er een uitdrukkelijke vastberadenheid in om de lijn van Franciscus te behouden als een onomkeerbare weg voor de gehele Kerk.

“Wij hebben de paus beloofd al onze energie te wijden aan de bescherming van de Traditie en onze gelovigen tot ware zonen van de Kerk te vormen.”

Het is triest om vast te stellen, maar het is een feit: in een gewone parochie vinden de gelovigen niet langer de middelen die nodig zijn om hun eeuwig

heil veilig te stellen. Dit betreft in het bijzonder de volledige verkondiging van de katholieke waarheid en moraal, evenals de bediening van de sacramenten zoals de Kerk die altijd heeft verricht. Dat is wat de toestand van nood samenvat. In deze kritieke context worden onze bisschoppen ouder en zijn zij, gezien de voortdurende groei van het apostolaat, niet langer in staat om wereldwijd aan de noden van de gelovigen te beantwoorden.

5. *Op welke wijze bevestigt volgens u het consistorie van vorige maand de richting die Paus Franciscus heeft ingeslagen?*

Kardinaal Fernández heeft, in naam van Paus Leo, de Kerk uitgenodigd terug te keren naar de fundamentele intuïtie van Franciscus, zoals verwoord in *Evangelii gaudium*, zijn sleutelencycliek: vereenvoudigd gezegd gaat het erom de verkondiging van het Evangelie te herleiden tot haar oorspronkelijke, wezenlijke uitdrukking, in zeer beknopte en krachtige formules, het “kerygma”, met het oog op een “ervaring”, een onmiddellijke ontmoeting met Christus, waarbij al het overige terzijde wordt gelaten, hoe waardevol ook; concreet: het geheel van de elementen van de Traditie wordt beschouwd als bijkomstig en secundair. Dit is precies de methode van de nieuwe evangelisatie die de leerstellige leegte heeft voortgebracht die kenmerkend is voor het pontificaat van Franciscus, en die door een aanzienlijk deel van de Kerk scherp is gevoeld.

Uiteraard moet men in deze benadering steeds bekommerd zijn om het geven van nieuwe en passende antwoorden op de vragen die opkomen; maar deze taak dient te worden verwezenlijkt via de synodale hervorming, en niet door het herontdekken van de klassieke en altijd geldige antwoorden die door de Traditie van de Kerk worden aangereikt. Op deze wijze, in de vermeende “adem van de Geest” van deze synodale hervorming, is Franciscus erin geslaagd aan de gehele Kerk rampzalige beslissingen op te leggen, zoals die welke de Communie voor hertrouwd gescheidenen toestaat, of de zegening van paren van hetzelfde geslacht.

Samenvattend: door het “kerygma” wordt de verkondiging van het Evangelie losgekoppeld van het hele *corpus* van de traditionele leer en moraal; en door de synodaliteit worden de traditionele antwoorden vervangen door willekeurige beslissingen, die gemakkelijk absurd en doctrinair niet te rechtvaardigen zijn. Kardinaal Zen zelf acht deze methode manipulatief en beschouwt het toeschrijven ervan aan de Heilige Geest als godslasterlijk. Ik vrees helaas dat hij gelijk heeft.

6. *U spreekt over dienst aan de Kerk, maar in de praktijk kan de Priesterbroederschap de indruk wekken de Kerk uit te dagen, vooral als men bisschopswijdingen overweegt. Hoe legt u dit aan de paus uit?*

Wij dienen de Kerk allereerst door de zielen te dienen. Dat is een objectief feit, los van elke andere overweging. De Kerk bestaat in wezen voor de zielen: zij heeft tot doel hun heiliging en hun heil. Alle mooie toespraken, de uiteenlopende debatten en de grote thema's waarover men discussieert of zou kunnen discussiëren, hebben geen zin als zij niet het heil van de zielen beogen. Het is belangrijk dit te herinneren, omdat er vandaag een gevaar bestaat dat de Kerk zich met alles en met niets bezighoudt. Ecologische bekommernissen bijvoorbeeld, of de zorg voor de rechten van minderheden, vrouwen of migranten, dreigen de essentiële zending van de Kerk uit het oog te doen verliezen. Als de Priesterbroederschap Sint-Pius X strijdt om de Traditie te bewaren, met alles wat dit inhoudt, dan uitsluitend omdat deze schatten absoluut noodzakelijk zijn voor het heil van de zielen, en omdat zij niets anders beoogt dan dit: het welzijn van de zielen, en dat van het priesterschap dat op hun heiliging is gericht.

“In een gewone parochie vinden de gelovigen niet langer de middelen die nodig zijn om hun eeuwig heil veilig te stellen. Dat is wat de toestand van nood samenvat.”

Door zo te handelen, stellen wij ten dienste van de Kerk zelf wat wij bewaren. Wij bieden de Kerk niet een museum van oude en stoffige dingen aan, maar de Traditie in haar volheid en vruchtbaarheid: de Traditie die de zielen heiligt, die hen verandert, die roepingen en authentiek katholieke gezinnen doet ontstaan. Met andere woorden: wij bewaren deze schat voor de paus zelf, als zodanig, tot de dag waarop men haar waarde opnieuw zal begrijpen en waarop een paus haar zal willen gebruiken ten bate van de hele Kerk. Want de Traditie behoort aan de Kerk.

7. *U spreekt over het welzijn van de zielen, maar de Priesterbroederschap heeft geen zending over de zielen. Integendeel, zij is al meer dan vijftig jaar geleden canoniek opgeheven. Op welke titel kan men een missie van de Priesterbroederschap ten aanzien van de zielen rechtvaardigen?*

Het is eenvoudigweg een kwestie van naastenliefde. Wij willen ons geen zending toekennen die wij niet hebben. Maar tegelijk kunnen wij niet weigeren te antwoorden op de geestelijke nood van zielen die steeds vaker perplex,

gedesoriënteerd en verloren zijn. Zij roepen om hulp. En na lang te hebben gezocht, vinden zij heel natuurlijk in de rijkdommen van de Traditie van de Kerk, integraal geleefd, met zeer diepe vreugde licht en troost. Tegenover deze zielen dragen wij een werkelijke verantwoordelijkheid, ook al hebben wij geen officiële zending: als iemand op straat een persoon in gevaar ziet, is hij verplicht die persoon naar vermogen te helpen, ook al is hij geen brandweerman en geen politieagent.

Het aantal zielen dat zich op die manier tot ons heeft gewend, is in de loop van de jaren voortdurend gegroeid en is in het laatste decennium zelfs aanzienlijk toegenomen. Hun noden negeren en hen in de steek laten, zou betekenen hen te verraden, en daarmee ook de Kerk zelf te verraden, want nogmaals: de Kerk bestaat voor de zielen en niet om ijdele en futiele betogen te voeden.

Deze naastenliefde is een plicht die alle andere plichten beheerst. Het recht van de Kerk zelf voorziet daarin. In de geest van het kerkelijk recht, de juridische uitdrukking van deze naastenliefde, gaat het welzijn van de zielen boven alles. Het is werkelijk de wet der wetten, waaraan alle andere ondergeschikt zijn en waartegen geen enkele kerkelijke wet prevaleert. Het axioma “*suprema lex, salus animarum* – de hoogste wet is het heil van de zielen” is een klassieke stelregel van de canonieke traditie, die overigens expliciet is opgenomen in de slotcanon van het Wetboek van 1983; in de huidige toestand van nood hangt uiteindelijk van dit hogere beginsel de gehele legitimiteit af van ons apostolaat en van onze zending ten aanzien van de zielen die zich tot ons wenden. Voor ons, vervullen we een rol in het aanvullen van een tekort, in naam van diezelfde naastenliefde.

8. *Bent u zich ervan bewust dat het vooruitzicht van bisschopswijdingen de gelovigen die een beroep doen op de Priesterbroederschap voor een dilemma kan plaatsen: ofwel de keuze voor de integrale Traditie met alles wat dat inhoudt, ofwel de “volledige” communio met de hiërarchie van de Kerk?*

Dit dilemma is in werkelijkheid slechts schijnbaar. Het is evident dat een katholiek zowel de integrale Traditie als de communio met de hiërarchie moet bewaren. Hij kan niet kiezen tussen deze goederen, die beide noodzakelijk zijn.

Men vergeet echter al te vaak dat de communio wezenlijk gegrond is op het katholieke geloof, met alles wat dat impliceert: te beginnen met een waarsachtig sacramenteel leven en met de uitoefening van een bestuur dat ditzelfde geloof verkondigt en in praktijk brengt, en dat zijn gezag niet willekeurig aanwendt, maar werkelijk met het oog op het geestelijk welzijn van de aan zijn zorg toevertrouwde zielen.

Juist om deze fundamenten, deze noodzakelijke voorwaarden voor het bestaan zelf van de *communio*, in de Kerk te waarborgen, kan de Priesterbroederschap niet aanvaarden wat zich tegen deze *communio* verzet en haar vervormt, zelfs wanneer dit paradoxaal genoeg afkomstig is van hen die in de Kerk het gezag uitoefenen.

9. *Kunt u een concreet voorbeeld geven van wat de Priesterbroederschap niet kan aanvaarden?*

Het eerste voorbeeld dat mij te binnen schiet, gaat terug tot het jaar 2019, toen Paus Franciscus bij gelegenheid van zijn bezoek aan het Arabisch schiereiland samen met een imam de beroemde verklaring van Abu Dhabi ondertekende. Daarin verklaarde hij samen met de islamitische leider dat de veelheid van religies als zodanig door de goddelijke Wijsheid gewild zou zijn.

Het is duidelijk dat een *communio* die zou berusten op de aanvaarding van een dergelijke bewering, of die haar zou insluiten, eenvoudigweg niet katholiek zou zijn, aangezien zij een zonde tegen het eerste gebod en een ontkenning van het eerste artikel van het Credo zou omvatten. Ik meen dat een dergelijke bewering meer is dan een eenvoudige dwaling. Zij is eenvoudigweg ondenkbaar. Zij kan niet het fundament vormen van een katholieke *communio*, maar veeleer de oorzaak van haar ontbinding. Ik denk dat een katholiek eerder het martelaarschap zou moeten verkiezen dan een dergelijke bewering te aanvaarden.

10. *Wereldwijd groeit het bewustzijn van de fouten die door de Priesterbroederschap al lange tijd worden aangeklaagd, met name op het internet. Zou men dit proces niet beter laten groeien in vertrouwen op de Voorzienigheid, in plaats van tussenbeide te komen met een krachtig publiek gebaar zoals bisschopswijdingen?*

Deze beweging is zeker positief, en men kan zich daar alleen maar over verheugen. Zij illustreert ongetwijfeld de gegrondheid van wat de Priesterbroederschap verdedigt, en het is gepast deze verspreiding van de waarheid met alle beschikbare middelen aan te moedigen. Niettemin is het een beweging die haar grenzen heeft. De strijd voor het geloof kan zich niet beperken tot, noch uitgeput raken in discussies en standpunten die zich afspelen op het toneel van het web of van de sociale netwerken.

De heiliging van een ziel hangt uiteraard af van een authentieke geloofsbelijdenis, maar deze moet uitmonden in een waar christelijk leven. Op zondag hebben de zielen er geen behoefte aan een internetplatform te raadplegen. Zij hebben een priester nodig die hun Biecht afneemt en hen onderricht, die

voor hen de heilige Mis opdraagt, die hen werkelijk heiligt en tot God leidt. De zielen hebben priesters nodig. En om priesters te hebben, zijn bisschoppen nodig. Geen “influencers”. Met andere woorden: men moet terugkeren naar de werkelijkheid, dat wil zeggen naar de werkelijkheid van de zielen en van hun concrete, objectieve noden. De bisschopswijdingen hebben geen andere finaliteit dan deze: voor de gelovigen die aan de Traditie gehecht zijn, de bediening van het Sacrament van het Vormsel en van de Priesterwijding te waarborgen, en alles wat daaruit voortvloeit.

11. Denkt u niet dat de Priesterbroederschap, ondanks haar goede bedoelingen, uiteindelijk het risico loopt zichzelf als de Kerk te beschouwen of zich een onvervangbare rol toe te kennen?

Op geen enkele wijze pretendeert de Priesterbroederschap zich in de plaats van de Kerk te stellen of haar zending over te nemen; integendeel, zij bewaart een diep besef dat zij uitsluitend bestaat om haar te dienen, uitsluitend gesteund op wat de Kerk zelf altijd en overal heeft verkondigd, gelooft en verricht.

De Priesterbroederschap is zich er bovendien diep van bewust dat zij niet degene is die de Kerk redt, want alleen Onze Heer bewaart en redt Zijn Bruid, Hij die nooit ophoudt haar te behoeden.

De Priesterbroederschap is eenvoudigweg, in omstandigheden die zij niet heeft gekozen, een bevoorrecht middel om trouw te blijven aan de Kerk. Aandachtig voor de zending van haar Moeder, die gedurende twintig eeuwen haar kinderen heeft gevoed met de leer en de sacramenten, wijdt de Priesterbroederschap zich op filiale wijze aan het bewaren en verdedigen van de integrale Traditie, waarbij zij gebruik maakt van een uitzonderlijke vrijheid om aan dit erfgoed trouw te blijven. Volgens de uitdrukking van Aartsbisschop Lefebvre is de Priesterbroederschap slechts een werk “van de katholieke Kerk, die de leer blijft doorgeven”; haar rol is die van een “bode die een brief bezorgt”. En zij verlangt niets meer dan alle katholieke herders verenigd te zien in de vervulling van deze plicht.

12. Laten we terugkomen op de paus. Acht u het realistisch te denken dat de Heilige Vader zou kunnen aanvaarden, of ten minste dulden, dat de Priesterbroederschap bisschoppen wijdt zonder pauselijk mandaat?

Een paus is vóór alles een vader. Als zodanig is hij in staat een rechte intentie te onderscheiden, een oprechte wil om de Kerk te dienen en vooral een werkelijk gewetensconflict in een uitzonderlijke situatie. Dit zijn objectieve elementen, die allen die de Priesterbroederschap kennen, kunnen erkennen, ook al delen zij haar standpunten niet noodzakelijk.

13. *Dat is begrijpelijk in theorie. Maar denkt u dat Rome in de praktijk een dergelijke beslissing van de Priesterbroederschap zou kunnen dulden?*

De toekomst ligt in de handen van de Heilige Vader en uiteraard van de Voorzienigheid. Niettemin moet worden erkend dat de Heilige Stoel soms in staat is een zeker pragmatisme te tonen, zelfs een verrassende soepelheid, wanneer ze ervan overtuigd is te handelen voor het welzijn van de zielen.

Men denke aan het zeer actuele geval van de betrekkingen met de Chinese regering. Ondanks een daadwerkelijk schisma van de patriottische Kerk; ondanks een ononderbroken vervolging van de ondergrondse Kerk, trouw aan Rome; ondanks akkoorden die regelmatig worden vernieuwd en vervolgens door de Chinese overheid geschonden: in 2023 heeft Paus Franciscus a posteriori de benoeming van de bisschop van Shanghai door de Chinese autoriteiten goedgekeurd. Meer recent heeft Paus Leo XIV zelf a posteriori de benoeming aanvaard van de bisschop van Xinxiang, op dezelfde wijze aangewezen tijdens het vacant zijn van de Apostolische Stoel, terwijl de aan Rome trouwe bisschop, die meermaals gevangen was gezet, nog in functie was. In beide gevallen gaat het uiteraard om regeringsgezinde prelaten, eenzijdig opgelegd door Peking met het doel de katholieke Kerk in China te controleren. Men moet goed opmerken dat het hier niet gaat om twee hulpbisschoppen, maar om residentieële bisschoppen, dat wil zeggen gewone herders van hun respectieve bisdommen of prefecturen, met jurisdictie over priesters en gelovigen. In Rome weet men zeer goed met welk doel deze herders zijn gekozen en opgelegd.

“De Priesterbroederschap Sint-Pius X beoogt niets anders dan dit: het welzijn van de zielen, en dat van het priesterschap dat op hun heiliging is gericht.”

Het geval van de Priesterbroederschap is geheel anders. Het gaat voor ons uiteraard niet om het begunstigen van een communistische of antichristelijke macht, maar uitsluitend om het veiligstellen van de rechten van Christus-Koning en van de Traditie van de Kerk, in een tijd van algemene crisis en verwarring waarin deze ernstig worden aangetast. De intenties en doelstellingen zijn dus duidelijk niet dezelfde. De paus weet dit. Bovendien weet de Heilige Vader zeer goed dat de Priesterbroederschap geenszins de bedoeling heeft haar bisschoppen enige jurisdictie toe te kennen, wat zou neerkomen op het scheppen van een parallelle Kerk.

Eerlijk gezegd zie ik niet in hoe de paus een groter gevaar voor de zielen zou kunnen vreezen van de kant van de Priesterbroederschap dan van de kant van de regering in Peking.

14. *Denkt u dat, wat de traditionele Mis betreft, de nood van de zielen even ernstig is als in 1988? Na de bekende wisselvalligheden betreffende de ritus van de H. Pius V, zijn vrijgave door Benedictus XVI in 2007 en de beperkingen opgelegd door Franciscus in 2021... welke richting gaat men uit met de nieuwe paus?*

Voor zover ik weet, heeft Paus Leo XIV zich tot dusver met een zekere terughoudendheid over dit onderwerp uitgelaten, dat in de conservatieve wereld grote verwachtingen wekt. Zeer recent werd echter een tekst van Kardinaal Roche over de liturgie openbaar gemaakt, die oorspronkelijk bestemd was voor de kardinalen die deelnamen aan het consistorie van vorige maand. Er is geen reden om eraan te twijfelen dat deze tekst in grote lijnen overeenstemt met de door de paus gewenste oriëntatie. Het is een zeer duidelijke tekst, en vooral logisch en coherent. Helaas berust hij op een verkeerde premisse.

Concreet veroordeelt deze tekst, in volmaakte continuïteit met *Traditionis custodes*, het liturgisch project van Paus Benedictus XVI. Volgens deze laatste zouden de oude ritus en de nieuwe ritus twee min of meer gelijkwaardige vormen zijn, die in elk geval hetzelfde geloof en dezelfde ecclesiologie tot uitdrukking brengen en zich bijgevolg wederzijds zouden kunnen verrijken. Bezorgd om de eenheid van de Kerk, lag het Benedictus XVI dan ook na aan het hart het naast elkaar bestaan van beide riten te bevorderen, en publiceerde hij in 2007 *Summorum Pontificum*. Voor velen betekende dit, op voorzienige wijze, een herontdekking van de Mis van alle tijden, maar op langere termijn gaf het ook aanleiding tot een beweging die de nieuwe ritus in vraag stelde; een beweging die problematisch werd geacht en die *Traditionis custodes* in 2021 trachtte in te dammen.

Trouw aan Franciscus bevordert Kardinaal Roche op zijn beurt de eenheid van de Kerk, maar volgens een idee en met middelen die diametraal tegengesteld zijn aan die van Benedictus XVI. Terwijl hij de bewering van een continuïteit van de ene ritus naar de andere doorheen de hervorming blijft handhaven, verzet hij zich resoluut tegen hun co-existentie. Hij ziet daarin een bron van verdeeldheid, een bedreiging voor de eenheid, die overwonnen moet worden door terug te keren naar een authentieke liturgische communio: “Het primaire goed van de eenheid van de Kerk wordt niet bereikt door de verdeeldheid te bevriezen, maar door ons allen terug te vinden in het delen van wat noodzakelijkerwijs gedeeld moet worden”. In de Kerk, zo voegt hij

eraan toe, “zou er slechts één ritus moeten zijn”, in volle harmonie met de ware betekenis van de Traditie.

Dit is een juist en coherent principe, want aangezien de Kerk één geloof en één ecclesiologie heeft, kan zij slechts één liturgie hebben die deze op passende wijze tot uitdrukking brengt. Maar het is een verkeerd toegepast principe. In overeenstemming met de nieuwe postconciliaire ecclesiologie beschouwt Kardinaal Roche de Traditie immers als iets evolutiefs en de nieuwe ritus als haar enige levende uitdrukking voor onze tijd. De waarde van de tridentijnse ritus kan daarom slechts als verouderd worden beschouwd, en haar gebruik hoogstens als een “concessie”, “in geen geval een bevoordeling”.

Dat er dus vandaag sprake is van “verdeeldheid” en van een actuele onverenigbaarheid tussen de twee riten, wordt steeds duidelijker. Men vergisse zich echter niet: de enige liturgie die op adequate wijze, op onveranderlijke en niet-evolutieve wijze, de traditionele opvatting van de Kerk, van het christelijk leven en van het katholieke priesterschap tot uitdrukking brengt, is die van altijd. Op dit punt lijkt de oppositie van de Heilige Stoel meer dan ooit onherroepelijk.

15. Kardinaal Roche erkent toch eerlijk dat er nog bepaalde problemen bestaan bij de uitvoering van de liturgische hervorming. Denkt u dat dit kan leiden tot een bewustwording van de grenzen van deze hervorming?

Het is opmerkelijk vast te stellen dat men na zestig jaar nog steeds een reële moeilijkheid erkent in de toepassing van de liturgische hervorming, waarvan men de rijkdom zou moeten ontdekken. Dit is een refrein dat men al sinds jaar en dag hoort telkens wanneer dit onderwerp ter sprake komt, en dat Kardinaal Roche in zijn tekst niet uit de weg gaat. Maar in plaats van zich oprecht af te vragen naar de intrinsieke tekortkomingen van de nieuwe Mis en dus naar het algemeen falen van deze hervorming, in plaats van de evidente feiten onder ogen te zien dat de kerken leeglopen en de roepingen afnemen, in plaats van zich af te vragen waarom de tridentijnse ritus zoveel zielen blijft aantrekken, ziet Kardinaal Roche slechts één oplossing: een dringende vormingsbehoefte van de gelovigen en van de seminaristen.

Zonder het te beseffen belandt hij hier in een vicieuze cirkel. Het is immers de liturgie zelf die geacht wordt de zielen te vormen. Gedurende bijna tweeduizend jaar zijn zielen, vaak analfabeet, door de liturgie zelf onderwezen en geheiligd, zonder enige voorafgaande vorming. Het niet erkennen van de intrinsieke onbekwaamheid van de *Novus Ordo* om de zielen te vormen, door steeds opnieuw een betere vorming te eisen, lijkt mij het teken van een

onherstelbare verblinding. Men komt aldus tot schokkende paradoxen: de hervorming werd gewild om de deelname van de gelovigen te bevorderen; maar deze hebben de Kerk massaal verlaten, omdat deze fletse liturgie hen niet heeft kunnen voeden; en dit zou niets te maken hebben met de hervorming zelf!

16. In vele landen genieten tegenwoordig groepen die buiten de Priesterbroederschap staan nog steeds van het gebruik van het missaal van 1962. Dergelijke mogelijkheden bestonden in 1988 vrijwel niet. Zou dit voorlopig geen voldoende alternatief zijn, waardoor nieuwe bisschopswijdingen voorbarig zouden zijn?

De vraag die wij ons moeten stellen is de volgende: beantwoorden deze mogelijkheden aan wat de Kerk en de zielen nodig hebben? Beantwoorden zij op voldoende wijze aan de nood van de zielen?

Het valt niet te ontkennen dat overal waar de traditionele Mis wordt opgedragen, de ware ritus van de Kerk straalt, met dat diepe gevoel voor het heilige dat men in de nieuwe ritus niet aantreft. Men kan echter niet voorbijgaan aan het kader waarbinnen deze vieringen plaatsvinden. Onafhankelijk van de goede wil van de ene of de andere lijkt het kader duidelijk, vooral sinds *Traditionis custodes*, bevestigd door Kardinaal Roche: dat van een Kerk waarin de enige officiële en “normale” ritus die van Paulus VI is. De viering van de ritus van altijd gebeurt bijgevolg onder een uitzonderingsregime: zij die aan deze ritus gehecht zijn, ontvangen uit welwillendheid dispensaties die hun toelaten hem te vieren, maar deze passen in een logica van de nieuwe ecclesiologie en veronderstellen dus dat de nieuwe liturgie de maatstaf blijft van de vroomheid van de gelovigen en de authentieke uitdrukking van het kerkelijk leven.

17. Waarom zegt u dat men niet kan voorbijgaan aan dit uitzonderlijk kader? Wordt er niettemin geen goed gedaan? Welke concrete gevolgen zijn te betreuren?

Uit deze situatie vloeien minstens drie nefaste gevolgen voort. Het meest onmiddellijke is dat van een diepe structurele kwetsbaarheid. De priesters en gelovigen die genieten van bepaalde privileges die hun het gebruik van de tridentijnse liturgie toestaan, leven in de angst voor de dag van morgen: een privilege is geen recht. Zolang het gezag hen tolereert, kunnen zij hun religieuze praktijk zonder problemen voortzetten. Maar zodra het gezag bepaalde eisen stelt, voorwaarden oplegt of plots, om welke reden ook, de verleende toestemmingen intrekt, bevinden priesters en gelovigen zich in een conflict-situatie zonder enig middel om zich te verdedigen en op doeltreffende wijze

de traditionele hulp te waarborgen waarop de zielen recht hebben. Hoe kan men duurzaam dergelijke gewetensconflicten vermijden, wanneer tussen twee onverenigbare opvattingen van het kerkelijk leven die in twee onverenigbare liturgieën belichaamd zijn, de ene volledig erkend is, terwijl de andere slechts wordt geduld?

Vervolgens, en dit is wellicht ernstiger, wordt de reden van de gehechtheid van deze groepen aan de tridentijnse liturgie niet meer begrepen, wat de openbare rechten van de Traditie van de Kerk ernstig in het gedrang brengt en daardoor het welzijn van de zielen schaadt. Inderdaad, als degenen die gehecht zijn aan de Mis van altijd geacht worden te aanvaarden dat de moderne Mis in de hele Kerk wordt gevierd, en als men gelooft dat zij voor zichzelf slechts een bijzonder voorrecht opeisen dat verband houdt met een voorkeur of een eigen charisma, hoe kan men dan begrijpen dat deze Mis van alle tijden in onoverkomelijke tegenstelling staat tot de nieuwe Mis, de enige ware liturgie van de hele Kerk blijft en dat niemand mag worden verhinderd om haar te vieren?

Hoe kan men weten dat de Mis van Paulus VI niet kan worden erkend, omdat deze een aanzienlijke afwijking vormt van de katholieke theologie van het Heilig Offer van de Mis, en dat niemand kan worden gedwongen om deze te vieren? En hoe kunnen zielen effectief worden afgekeerd van deze vergiftigde liturgie, om te drinken uit de zuivere bronnen van de katholieke liturgie?

“De Priesterbroederschap is eenvoudigweg, in omstandigheden die zij niet heeft gekozen, een bevoorrecht middel om trouw te blijven aan de Kerk.”

Ten slotte nog een meer indirect gevolg van de vorige twee: de angst om een fragiele stabiliteit te verstoren door gedrag dat als ‘verstorend’ wordt beschouwd, dwingt veel pastoors tot een terughoudend zwijgen, terwijl ze juist hun stem zouden moeten verheffen tegen schandalige leerstellingen die het geloof of de moraal ondermijnen. De noodzakelijke aanklacht van de dwalingen die de Kerk ondermijnen, geëist door het welzijn van de zielen die door deze vergiftigde voeding worden bedreigd, raakt daardoor verlamd. Men verlicht hier en daar iemand in het verborgene, wanneer men de schadelijkheid van een bepaalde dwaling nog weet te onderscheiden, maar het blijft een schuchter gefluister, waarin de waarheid moeite heeft zich met de nodige vrijheid te uiten – vooral in de schaduw van stilzwijgend aanvaarde,

tegenstrijdige principes. Opnieuw worden zielen niet meer verlicht en worden zij beroofd van het brood van de leer waarnaar zij blijven hongeren. Na verloop van tijd verandert dit geleidelijk de mentaliteit en leidt het tot een algemene en onbewuste aanvaarding van de verschillende hervormingen die het leven van de Kerk beïnvloeden. Ook ten opzichte van deze zielen voelt de Priesterbroederschap zich verantwoordelijk om hen te verlichten en niet in de steek te laten.

Het gaat er niet om verwijten te maken of wie dan ook te oordelen, maar om de ogen te openen en de feiten vast te stellen. Wij moeten erkennen dat, voor zover het gebruik van de traditionele liturgie afhankelijk blijft van een ten minste impliciete aanvaarding van de conciliaire hervormingen, de groepen die daarvan genieten geen afdoende antwoord kunnen vormen op de diepe noden die de Kerk en de zielen kennen. Omgekeerd moet men, om een eerder geformuleerd idee te herhalen, de katholieken van vandaag een waarheid zonder toegevingen kunnen aanbieden, zonder voorwaarden, met de middelen om er volledig naar te leven, voor het heil van de zielen en ten dienste van de gehele Kerk.

18. Denkt u dat Rome zich in de toekomst niet royaler zou kunnen opstellen ten aanzien van de traditionele Mis?

Het is niet onmogelijk dat Rome in de toekomst een meer open houding zou aannemen, zoals reeds in 1988 is gebeurd in vergelijkbare omstandigheden, toen het oude missaal aan bepaalde groepen werd toegestaan om de gelovigen van de Priesterbroederschap weg te houden. Mocht dit opnieuw gebeuren, dan zou dat zeer politiek en weinig doctrinair zijn: het tridentijnse missaal is uitsluitend bestemd om de goddelijke Majesteit te aanbidden en het geloof te voeden; het mag niet worden geïnstrumentaliseerd als een pastorale bijsturing of als een variabele tot kalmering.

Dit gezegd zijnde, zou een grotere of kleinere welwillendheid niets veranderen aan de schadelijkheid van het hierboven beschreven kader en derhalve de situatie niet wezenlijk wijzigen.

Bovendien is het scenario in werkelijkheid complexer. In Rome hebben Paus Franciscus en Kardinaal Roche duidelijk vastgesteld dat het verruimen van het gebruik van het missaal van de H. Pius V onvermijdelijk leidt tot een hernieuwde bevraging van de liturgische hervorming en van het concilie, in hinderlijke en vooral oncontroleerbare proporties. Het is dus moeilijk te voorspellen wat er zal gebeuren, maar het gevaar van een opsluiting in logica's die meer politiek dan doctrinair zijn, is reëel.

19. *Wat zou u in het bijzonder willen zeggen tot de gelovigen en de leden van de Priesterbroederschap?*

Ik zou hun willen zeggen dat de huidige tijd in de eerste plaats een tijd is van gebed, van voorbereiding van de harten, van de zielen en ook van de geesten, om ons beschikbaar te stellen voor de genade die deze wijdingen voor de gehele Kerk betekenen. Dit alles in ingetogenheid, in vrede en in vertrouwen op de Voorzienigheid, die de Priesterbroederschap nooit heeft verlaten en haar ook nu niet zal verlaten.

20. *Hoopt u nog steeds de paus te kunnen ontmoeten?*

Ja, zeker. Het lijkt mij uiterst belangrijk met de Heilige Vader te kunnen spreken en er zijn vele zaken die ik graag met hem zou willen delen en die ik hem niet heb kunnen schrijven. Helaas voorziet het antwoord dat wij van Kardinaal Fernández hebben ontvangen niet in een audiëntie bij de paus. Het verwijst daarentegen wel naar de dreiging van nieuwe sancties.

21. *Wat zal de Priesterbroederschap doen indien de Heilige Stoel besluit haar te veroordelen?*

Allereerst zij eraan herinnerd dat eventuele canonieke straffen in dergelijke omstandigheden geen reëel effect zouden hebben.

Mocht men ze toch uitspreken, dan staat vast dat de Priesterbroederschap deze nieuwe beproeving zonder bitterheid zou aanvaarden, zoals zij de beproevingen uit het verleden heeft aanvaard, en haar oprecht zou opdragen voor het welzijn van de Kerk zelf. Het is voor de Kerk dat de Priesterbroederschap werkt. En zij twijfelt er niet aan dat, indien een dergelijke situatie zich zou voordoen, zij slechts tijdelijk zou kunnen zijn, want de Kerk is goddelijk en Onze Heer verlaat haar niet.

De Priesterbroederschap zal dus voortgaan zo goed mogelijk te werken in trouw aan de katholieke Traditie en de Kerk nederig te dienen door te beantwoorden aan de noden van de zielen. En zij zal blijven bidden, met filiale trouw, voor de paus, zoals zij altijd heeft gedaan, in afwachting dat zij op een dag bevrijd zal worden van deze eventuele onrechtvaardige sancties, zoals dat in 2009 het geval was. Wij zijn ervan overtuigd dat de Romeinse autoriteiten op een dag met dankbaarheid zullen erkennen dat deze bisschopswijdingen op voorzienige wijze hebben bijgedragen tot het behoud van het geloof, tot meerdere eer van God en tot heil van de zielen.

Interview gegeven te Flavigny-sur-Ozerain op 2 februari 2026
op het feest van de Zuivering van de Allerheiligste Maagd Maria

Mededeling van het Moederhuis: gesprek in Rome

Op 12 februari jl. werd Eerwaarde Heer Davide Pagliarini, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, ontvangen in het Paleis van het Heilig Officie door Kardinaal Víctor Manuel Fernández, prefect van het Dicasterie voor de Geloofsleer. Deze ontmoeting was door de Kardinaal voorgesteld naar aanleiding van de publieke aankondiging op 2 februari jl. van toekomstige bisschopswijdingen binnen de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Het gesprek, dat op verzoek van de Kardinaal onder vier ogen plaatsvond, duurde anderhalf uur en verliep in een gemoedelijke en openhartige sfeer. Het stelde Eerwaarde Heer Pagliarini in staat om aandachtig naar de prefect te luisteren en de reikwijdte van de aankondiging van 2 februari te verduidelijken, evenals de betekenis van de stappen die de afgelopen maanden bij de Heilige Stoel zijn ondernomen.

De Algemeen-Overste kon zo mondeling de huidige situatie van de Priesterbroederschap Sint-Pius X uiteenzetten en haar plicht, gezien de geestelijke nood waarin de zielen verkeren, om de voortzetting van het ambt van haar bisschoppen te verzekeren.

Hij vond het vooral belangrijk om de geest van naastenliefde uiteen te zetten waarin de Priesterbroederschap deze wijdingen wil verrichten, evenals haar oprechte verlangen om de zielen en de Roomse Kerk te dienen.

Ten slotte herhaalde hij zijn verlangen dat, gezien de zeer bijzondere omstandigheden waarin de Heilige Kerk zich bevindt, de Priesterbroederschap in haar huidige, uitzonderlijke en tijdelijke situatie kan blijven werken voor het welzijn van de zielen die zich tot haar wenden.

Kardinaal Fernández presenteerde van zijn kant een andere benadering van de kwestie. Zijn voorstel, dat snel door de Heilige Stoel in een officieel communiqué werd bekendgemaakt, bestaat uit “een specifiek theologische dialoog, volgens een welbepaalde methodologie, [...] om de *minima* aan te duiden die nodig zijn voor de volledige gemeenschap met de Katholieke Kerk”, wat het mogelijk zou maken “een canoniek statuut voor de Priesterbroederschap te definiëren”.

Deze gesprekken zouden met name tot doel hebben overeenstemming te bereiken over “de verschillende mate van instemming die vereist zijn met de diverse teksten van het Tweede Vaticaans Concilie en de interpretatie daarvan”. De kardinaal verklaarde mondeling dat er weliswaar een dialoog over het concilie mogelijk was, maar dat de teksten niet konden worden gecorrigeerd.

Als voorwaarde voor deze dialoog wordt geëist dat het besluit tot bisschopswijdingen wordt opgeschort.

De prefect van het Dicasterie heeft de Algemeen-Overste uitdrukkelijk verzocht dit voorstel aan de leden van zijn raad voor te leggen en de nodige tijd te nemen om het te evalueren.

Eerwaarde Heer Pagliarani zal binnen enkele dagen op dit verzoek reageren. Hij zal rechtstreeks aan Kardinaal Fernández schrijven en zijn antwoord ook aan alle gelovigen bekendmaken.

De Algemeen-Overste heeft Kardinaal Fernández opnieuw laten weten dat hij graag persoonlijk een ontmoeting zou hebben met de Heilige Vader. Hij is zeer tevreden en dankbaar voor alle gebeden. Hij blijft deze situatie het gebed van de gelovigen toevertrouwen.

Menzingen, 12 februari 2026

**De Beknopte Summaleer van de H. Thomas door Pater Cattellion o.p.
wordt in het volgende Informatieblad weer opgepakt.**

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Februari:

Voor de katholieken die niet langer naar de H. Mis gaan!

Maart:

Voor de jeugd die God niet kent!

Stanislas en Paweł Kostka - Lauwen redden

Beste Kruisvaarders,

Ongelijke broers

Piotrków, landstreek Masovië, Polen. In augustus 1549 krijgen Jan Kostka, kasteelheer van Ciechanów en zijn echtgenote een zontje en noemen het Paweł. Al in oktober van het volgende jaar volgt een tweede zontje: Stanisław, in de Nederlandse versie: “Stanislas”. Hoewel uit dezelfde ouders en op dezelfde wijze opgevoed, zijn de twee zo verschillend als Iszaak en Rebecca’s kinderen Esau en Ja-

cob in het Oude Testament. Paweł ontwikkelt zich tot eerder ruw en werelds, Stanislas houdt de gemeenheid en oppervlakkigheid niet uit. De papa moet voortaan elke vorm van kwaadsprekerij, vloeken en beledigingen aan tafel strikt verbieden. Ook aan bezoekers. Hij zegt dan: “Laten we het gesprek veranderen, anders kust Stanislas weer de vloer als boetedoening om het weer goed te maken en de goede God te willen verzoenen.” De jongen bewaart de onschuld uit zijn kindertijd. Met schuine moppen

en onkuisheid wil hij nooit iets te maken hebben. Op het landgoed Rostków waar hij opgroeit krijgt Stanislas een bijnaam: onze “Engel”.

In de vreemde stad: bloei!

1564. Papa beslist dat de veertien- en vijftienjarige broers moeten gaan studeren. Hoger middelbaar onderwijs: drie jaar grammatica, geesteswe-

tenschappen en retorica. Om later geëerde diplomaten te worden. En dat bij een nieuwe religieuze orde, beroemd voor haar goede opleiding: de Jezuïeten. Niet meer in Polen, maar in het Oostenrijkse Wenen. Papa stuurt ook een opvoeder mee: Biliński. Alles gaat min of meer naar wens. Eerst. Behalve dat Paweł in opdracht van zijn vader regelmatig aan dansfeesten in chique kleren deelneemt: bals. Stanislas? Omdat hij van papa moet, danst hij ook mee en kan het ook. Maar hij kan slecht verbergen dat hij er alleen maar afschuw voor heeft. Het is hem te oppervlakkig, te werelds, teveel met gevoel van meisjes spelend. Wat doet dan Stanislas het liefst in zijn vrije tijd? Vooral: bidden en studeren. Hier in de katholieke grootstad heeft hij daartoe

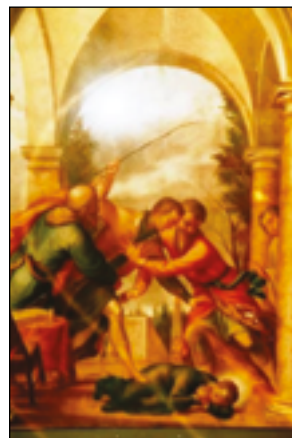

zelfs méér gelegenheid dan thuis in Polen. Zo neemt Stanislas nu waar mogelijk dagelijks deel aan twee of drie H. Missen en ontvangt hij vaak Jezus in de heilige Communie. Daarop bereidt hij zich voor door vasten. Stanislas krijgt ook een alsmaar hartelijkere band met Onze Lieve Vrouw. Dagelijks bidt hij de Rozenkrans. En dan wordt de jongeman nóg vuriger: terwijl zijn broer en zijn opvoeder slapen, staat hij op. Om voor het Allerheiligste te gaan aanbidden. Ook midden in de winter! Hij bidt zó vurig, dat hij nu zelfs vaker in extase begint te vallen. Dat betekent: dat zijn ziel bij het gebed niet meer hier op aarde blijft, maar ontruikt is richting Hemel.

Vervolgers! In eigen huis!

En broer Paweł? Eigenlijk het volledige tegendeel. Hij is het liefst op bals en bij toneelstukken te vinden. Hij neemt naar mogelijkheid Stanis-

las mee. Die begint die gelegenheden te zien als gevaarlijke gelegenheden tot zware zonden. Stanislas wil niet meer. En hoe reageert de broer daarop? De vroomheid van Stanislas begint hem op de zenuwen te werken. En vermits Paweł sneller groeit en groter en sterker is dan Stanislas, denkt de oudere de jongere te moeten dwingen zijn voorbeeld volgen. En niemand, papa thuis niet en opvoeder Biliński niet, stopt die bullebak! Plooit Stanislas? Totaal niet! Hij is niet te bewegen zijn leven in slechte zin te veranderen. Gevolg? Van de kant van Paweł: woede-uitbarstingen, brulconcerten en steeds meer: afranselen! De grote wordt de vervolger van de kleine! Stanislas mag dan al lichamelijk minder sterk zijn, zijn wil blijft taai en onbreekbaar! Dat spel duurt dan drie jaar. Op een dag geeft Stanislas op een nieuw dreigement van grote tiran Paweł een treffend antwoord: “Ik zal leven op een manier waarvan ik weet dat het mijn God behaagt, of het mijn broer nu bevalt of niet.” Paweł verandert

nu vaak van tactiek: niet meer alleen tiranniek geweld, maar ook ... verlokking, verleiding, bekering. Zoals: “Kom broer, die vroomheid zal jou ongelukkig maken! Leer toch leven! Je bent maar één keer jong! Pluk de dag! Laten we van de meisjes gaan genieten!” Stanislas is er echter de man niet naar om met meisjes te gaan flirten en hun valse hoop te geven. Ook nu is zijn antwoord zeer treffend en diepzinnig: “Probeer het zelfs niet, broer! Ik ben geboren voor een hoger doel!” De jonge Stanislas wordt zwaar geteisterd door Paweł, maar heeft met zijn klasgenoten een goede band. Ze vinden Stanislas een goede kameraad en genieten van zijn altijd vrolijk karakter.

Het beslissende jaar 1565

Al in 1564 komt een nieuwe keizer aan de macht in het Duitse Rijk en dus ook in Oostenrijk: Maximiliaan II. Zacht gezegd: hij is niet zo'n overtuigende katholiek als zijn voorgangers. In 1565 pakt hij het gebouw van de kostschool van de Paters Jezuïeten gewoon af. En daarmee staan de

broers Kostka op straat. Ze moeten een huurwoning gaan zoeken, willen ze nog in Wenen verder studeren. Vinden ze er snel één? Ja, op 26 juli. Aan de Steindlgasse in Wenen. Hun verhuurder is kleermaker Caspar Wachenschwanz. Een harde lutheraan. In dit huis wordt Stanislas midden december zwaar ziek. Waarschijnlijk een gevolg van de mishandeling door zijn broer. De ziekte wordt zó erg, dat Stanislas dreigt te sterven! Hij vraagt om wat men in zo'n geval als goede katholiek ook hoort te vragen: “Broer, wees alsjeblijft zo goed mij een priester te halen! Ik wil de absolutie in de Biecht ontvangen, zodat ik zeker zal gered zijn. Ik wil de sterking met H. Oliesel en met Jezus in de H. Communie.” Op één of andere manier krijgt verhuurder Wachenschwanz te weten wat zijn jonge huurder wenst. Hij waarschuwt zijn beide Poolse jongemannen: “In mijn huis komt géén katholiek priester!” Wat doet grote broer Paweł nu op dit ogenblik van uiterste nood? Zijn broertje ter hulp snellen, of voor

het dreigement van de nieuwe tiran, Wachenschwanz, zwichten? Wel: het laatste! Hij zou zijn broertje laten verkommeren om toch maar de gunst van zijn huisbaas niet te verliezen! Laf! Slap! Paweł heeft blijkbaar niet veel met Jezus en het ware geloof. Hij is alleen maar in naam christen en katholiek, maar zonder veel inhoud. Hij is zó bereid van alles te laten vallen, als voor Jezus op te komen, moeilijk dreigt te worden. En de naastenliefde tot de aan hem toevertrouwde jongere broer? Tja ...

De nood het allerhoogst ...

Stervend en geen priester kunnen halen. Of kunnen laten halen. Wat nu gedaan? Wat zou je zelf doen, mocht je in Stanislas' plaats zijn? En het wordt nog erger! Een regelrechte duivel zelf verschijnt nu aan het bed van Stanislas. In de gedaante van een afschuwelijke hond! Met open kaken stormt die Stanislas af, alsof hij hem wil verslinden! Geen wonder dat de jongeman schrik gaat krijgen. Maar: hij vecht! Hij slaat het kruisteken en roept de Hemel om hulp. De hond-duivel wordt teruggeslagen! Die probeert nog een nieuwe aanval. Weer kruisteken. Weer afgeketst! Een derde aanloop. Weer kruisteken, weer afgeslagen! Nu is de vijand overwonnen! Alleen: intussen blijft Stanislas nog steeds stervende en zonder hulp van de sacramenten! Hij gaat nu een stormloop op de Hemel beginnen in gebed: "Moeder in de Hemel, u mag mij hier toch niet in de steek laten! Lieve H. Martelares Barbara! Ook u heb ik allang vriendschappelijk

vereerd. Alsjeblieft: doe iets!" Over wat daarna gebeurt zegt de opvoeder van de beide Kostka-jongens, Meester Biliński: "Ik ken beide jongens heel goed en kan getuigen dat Stanislas niet het verstand verloor, noch in een toestand van waanzin was, noch ooit heeft gelogen." Wel: op dit ogenblik van hoogste nood, terwijl alle op aarde levenden Stanislas in de steek laten, verschijnt de H. Barbara zichtbaar. Maar: ze is niet alleen: ze heeft twee engelen meegebracht. Eén daarvan brengt Stanislas Onze Lieve Heer in de vorm van de H. Communie. Stanislas dankt en voelt zich zeer gesterkt. Nog dezelfde dag verschijnt hem ook nog Onze Lieve Vrouw persoonlijk. Ze heeft het Kindje Jezus in de armen. En dan geeft ze Hem in de armen van de zestienjarige zieke. Terstond is de eerst stervende genezen! Onze Lieve vrouw zegt Hem nog iets: "Er is een orde die de Naam van mijn Zoon draagt ..." Stanislas beseft: "Vanaf nu zal mijn leven nooit meer hetzelfde zijn! Ik ben geroepen! Ik hoor Jezuiet te worden!"

Gehoorzaamheid: aan wie?

Er is nog iets anders wat Stanislas beseft: "Hier in dit huis van de vijandi-

ge protestant en omgeven door mannen die alleen in naam katholiek zijn, maar mij aan hem verraden zodra hij druk uitoefent, kan ik geen priesterstudies beginnen. Mijn broer en mijn vader zullen het niet toelaten. Dus: ik moet hier weg!” Stanislas meldt zich in het geheim bij de plaatselijke overste van de Jezuïeten en vraagt om toegelaten te worden. Die antwoordt: “Ik wil eerst de schriftelijke goedkeuring van je vader!” Stanislas weet heel goed, dat dit te vragen zinloos is. Wat nu? In gehoorzaamheid aan papa zijn roeping dan maar laten varen? De twaalfjarige Jezus was zijn H. Moeder en zijn H. Voedstervader Jozef altijd onderdanig. Maar niet, wanneer Hij zeker wist dat de wil van God de Vader een andere is. Lucas 2, 49: “Wist gij dan niet, dat Ik in het huis van Mijn Vader moest zijn?” Of zoals de apostel Petrus reageert, wanneer de Hoge Raad van de Joden hem wil verbieden over Jezus te praten:

Handelingen 5, 29: “Men moet God méér gehoorzamen dan mensen!”

Uitbreken!

In deze nieuwe benarde toestand doet Stanislas het juiste: weer neerknien en de Hemel bestormen: “Help mij, alsjeblieft! Wat wilt Gij dat ik doen zal?” Na het gebed loopt Stanislas naar zijn biechtvader om raad. Ook een Jezuïet. Die antwoordt: “Je lijkt mij een echte roeping te hebben. Daar mag niemand in de weg gaan lopen! Als je Jezuïet wil worden: vraag het direct aan de overste voor alle Duitse landen: Petrus Canisius. Die woont vijfhonderd kilometer westelijk van hier: in Augsburg.” Stanislas krijgt een aanbevelingsbrief van zijn biechtvader mee. En is de jonge man helemaal vastberaden: “Niemand zal mij stoppen naar de overste te gaan!” Alleen: hoe kom je uit de bewaking van grote broer, meester Biliński en katholieken-hatende huisbaas weg? En dan de anderen rondom: als die zien dat de bekende jonge Pool in een ongebruikelijke richting loopt, zullen ze dan niet de drie genoemde “gevangenisbewaarders” alarmeren? Wel: de

Hemel geeft Stanislas een idee! De zestienjarige loopt net voor carnaval een winkel met kostuums binnen. Hij kiest zich een bedelaarskostuum: “Daarin wil ik mij de komende dagen verkleden!” De jongen betaalt netjes, trekt in de nacht het nieuwe kostuum aan, schminkt zijn gezicht. Het is nog nacht, vroeg in de morgen op 10 augustus 1566. De dag van de waarheid! Geruisloos glipt Stanislas bed en deur uit en ... ontsnapt! Vele bekenden komen hem onderweg tegen. Hij groet ze niet. Herkennen ze hem? Nee! Ook zijn broer Paweł niet! En: de “vogel” vliegt! Het duurt een tijdje vóór bij broer Paweł het kwartje valt: “Wat blijft Stanislas lang weg. ... Dat doet hij nooit. ... Alarm!!!”

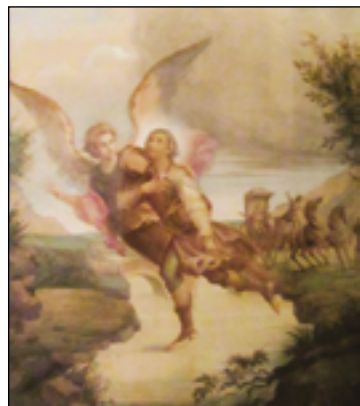
Klopjacht!

Paweł handelt nu wél snel: opvoeder en maats gehaald, kar en paarden gespannen en broertje achterna! Hij is er intussen achter gekomen in welke richting broerlief vlucht. Westwaarts! Met paarden is Paweł sneller! Haalt hij de voortvluchtige in? Ja! Hij roept hem al toe: “Hee!

Hier gebleven!! Er zal wat zwaaien! Je haalt schande over onze familie met die bedelaarskleren! Als papa daarvan zal horen, zal je er niet goed van zijn!!” Stanislas nu ingerekend? Nee! Zo makkelijk geeft die zich niet gewonnen! Rennen! Als het moet: in zigzag! Paarden met Paweł achterna! Bijna grijpen ze Stanislas bij de kraag! Tot ... een wiel van Pawełs wagen afbreekt! Te voet achter de vluchteling aan! Zinloos! Stanislas is nu de snellere! Paweł denkt: “Wacht maar ...” Hij laat het wiel repareren en zet de klopjacht voort! Krijgt hij spurtend broertje weer te zien? Ja! Op het punt Stanislas te vangen! Lukt het? Nee! De paarden geven het op! Ze zijn bekaf en laten zich met geen zweepslagen nog bewegen! Paweł en meester Biliński beginnen stilaan te denken dat misschien toch de Hemel het is die hun tegenhoudt. In ieder geval: vogel Stanislas is ... gevlogen!

De gejaagde nu zelf op jacht

Eindelijk: Augsburg in Zwaben! De residentie van de overste van de Je-

zuïeten voor de Duitse Landen. Stanislas komt aan, zeer vermoeid, maar hoopvol. Hij klopt aan. “Mijn naam is Stanislas Kostka, zestien jaar, uit Polen. Mijn biechtvader raadde mij aan met de overste te praten over eventuele opname. Zou de pater tijd voor mij hebben?” De priester antwoordt: “Misschien. Alleen: op het ogenblik is hij niet hier. Als het jou echt menens is: reis hem achterna, naar Dillingen aan de Donau!” Vermoeide Stanislas kan weer gaan rennen! Zuidwaarts nu. Tussen Augsburg en Dillingen: een kerkje! Stanislas: “Hier wil ik de H. Mis bijwonen! Jezus zal mij in de H. Communie weer kracht geven!” Stanislas naar binnen, richting tabernakel. Alleen: er is er geen! Het kerkje is “overgenomen” door lutheraanse protestanten. Bij hun krijg je geen H. Communie! In tranen knielt Stanislas neer. Plots: “Wat is dat? Weer die twee engelen!” En werkelijk: één van hen brengt Stanislas weer Jezus in de Hostie! Met frisse kracht loopt hij de hele vijftig kilometer tot in Dillingen. Daar is de overste, Petrus Canisius. Eigenlijk:

“Pieter de Hondt”, uit Nijmegen in wat nu Nederland is. Een heilige! Neemt Pater Canisius de dappere jongeman nu op?

Test

Petrus Canisius twijfelt. Aan de ene kant heeft de jonge kerel een aanbevelingsbrief, aan de andere zal zijn intrede voor ruzie met zijn vader en misschien met de hele Poolse adel zorgen. Petrus Canisius besluit: “Leef hier eerst met ons. Ik zal zien.” In de komende drie weken houdt de overste Stanislas goed in het oog. Of hij spontaan bidt en hoe. Hoe hij zijn handwerk verricht. Hoe hij studeert en met welk resultaat. Of hij regel-

matig biecht en communiceert. Of hij wil vasten. Of hij beleefd, vriendelijk en hulpvaardig is tegenover de anderen. Na drie weken hakt Petrus Canisius de knoop door: “Jongeman! Volgens mij heb je een echte roeping en ook voor deze orde! Alleen: de Duitse Landen zijn nog te dicht bij Polen. Jouw vaders speurhonden zullen jou hier vinden. Ga je akkoord naar Rome te gaan, bij de generaal van orde? Het is wel duizend kilometer, over de besneeuwde Alpen en daarna door de Apennijnen, het Italiaans gebergte. Kan je dat? Wil je dat?” Het antwoord van Stanislas is weer treffend en diepzinnig: “Ook als ik tot in India zou moeten lopen om mijn roeping te volgen: niets zal mij tegenhouden!” Petrus Canisius is trots op zo’n dappere jonge kerel! Hij geeft hem nu een aanbevelingsbrief voor de overste in Rome. Daarna de zegen en een flinke schouderklop. Eind september 1566: Stanislas begint de beklimming van de Alpen!

Koude? Hitte? Lopen, Stanislas!

Door de sneeuw van de Alpen. Bergop. Steil bergop. Daarna bergaf. Ook steil. Dan de Po-vlakte in. Dan

weer op en af door de Apennijnen. Alle soorten weer en moeilijkheden. 25 oktober. De Eeuwige Stad, Rome, in zicht! Rennen naar de hoofdkerk van de Jezuïeten: Il Gesù. Met de aanbevelingsbrief naar de generaal: Francisco Borja, een Spanjaard. De heilige man omhelst zelfs de moedige jonge kerel: “Welkom! Je noviciaat [proefperiode] als Jezuïet begint! Maar niet hier: wel in het Romeins College!” Daar spoedt de jonge Pool zich heen. Na drie maanden, in februari 1567, verhuizen de priesterstudenten het noviciaat van Sant’Andrea. Ook hier wordt Stanislas natuurlijk getest. Men kijkt of hij als adellijke wel handarbeid aanpakt. Wel: zelfs na zo’n zware reizen wil Stanislas niet dat iemand anders zijn werk overneemt! Hij wil geen doetje zijn. Hij biedt zelfs anderen nog hulp aan. En die mogen de frisse, vrolijke kerel uit Polen! Hij is net zeventien jaar oud geworden. Stanislas stroomt over van blijdschap: “Eindelijk thuis! Daar waar de goede God mij hebben wil!” De novicemeester is onder de indruk. Tegen anderen zegt hij: “Als je niet weet hoe je een goed priester en jezuïet moet worden? Kijk naar die jonge Pool!”

Heel snel heilig worden!

Maar Stanislas kijkt zelf naar het goede in anderen: “Dat wil ik ook kunnen en zijn!” Stanislas wordt bescheiden als een engel en gehoorzaamt trouw. Hij is goed en vriendelijk voor iedereen. Voor het Allerheiligste, voor Jezus in de Hostie, gebeurt weer wat al in Wenen gebeurd was: Stanislas valt uit pure liefde tot de goede Jezus in extases! Zijn medestudenten zien dan hoe Stanislas’ gezicht straalt! Ook tijdens les of bij een preek krijgt hij tranen in de ogen wanneer hij over Jezus of Maria hoort. De vurigheid van liefde tot God, Jezus, wordt zó groot, dat letterlijk zijn borst gaat gloeien! Midden in de winter vraagt hij om koud water. “Om mijn borst wat af te koelen!” Op een dag komt een priester op bezoek die hem de vraag stelt: “Hou jij van Onze Lieve Vrouw?” Stanislas antwoordt weer treffend: “Hoe kunt u mij zo’n vraag stellen? Zij is mijn Moeder!” Overdag neemt hij zoveel tijd voor gebed als de gehoorzaamheid het hem toe-

laat. De eerbied daarbij sticht alle kamaraden. Vanaf de lente betrappen een paar van de medestudenten hem erop dat hij bij het stille gebed vaker zucht. Ze gaan vragen stellen. Stanislas antwoordt eerlijk: “Het liefst zou ik snel met Jezus en Maria worden verenigd!”

Eindsput

1 augustus 1568. De oversten geven Stanislas de H. Laurentius als patroonheilige voor de maand. 10 augustus: Feest van diezelfde heilige diaken en martelaar. Stanislas gaat hem zelfs een brief schrijven: “Beste Sint Laurens, nu ik deze maand uw speciale vriend mocht worden, kom ik u op uw feest een speciale gunst vragen. Ik heb het vurig verlangen om Onze Lieve Vrouw terug te zien. Kunt u dat regelen voor de komende vijftiende augustus, feest van haar Ten-Hemel-Opneming?” Stanislas legt de brief op zijn borst. Nog dezelfde avond krijgt hij plots hevige koorts en moet gaan neerliggen! Hij vraagt aan de ziekenprefect: “Zou u mij de Communie kunnen brengen? Ik ga dood!” Die krijgt hij. Dan maakt Stanislas het kruisteken en zegt: “Als het de Heer behaagt dat ik niet meer uit dit bed zal opstaan, zal Zijn heilige wil geschieden!” Dokters komen: “Die gast is wel echt ziek, maar de koorts is niet meer zo hoog. Volgens ons komt die jongeman er door!” Stanislas antwoordt: “Jullie vergissen zich. De Hemel laat mij weten dat ik binnenkort sterf!” Hij vraagt een kruisbeeld en een mooi portret van Onze Lieve Vrouw. Met veel eerbied

kust de jonge kerel die. Regelmatig. Hij roept zijn lievelingsheiligen aan. Andere seminaristen komen Stanislas in zijn ziekte bezoeken. Eén vraagt: “ben je in doodsangst?” Stanislas: “Dood? Die verwacht ik wel. Maar angst? Nee!” Dan bid hij uit de Psalm 108: “Paratus cor meum! Paratus!” “Mijn hart is er klaar voor!” Dan meldt hij: “O! Ze is er! Mijn Hemelse Moeder! Er zijn prachtige heilige maagden en engelen bij! Ze roepen mij!” De nacht gaat over in de 15^e augustus. Stanislas omklemt het kruisbeeld en de mooie prent van Onze Lieve Vrouw. Hij zucht: “Jezus ... Maria ...” en blaast de laatste adem uit. De dappere kerel heeft trouw de onschuld van zijn Doopsel bewaard. Mensen beginnen zijn voorspraak in de Hemel in te roepen. En worden verhoord! Daaronder Poolse soldaten in de Turkenoorlog. Ze roepen hem om hulp. De jonge Jezuïet verschijnt hun daarbij zelfs zichtbaar. En: de christen soldaten winnen!

Grote broer geeft niet op!

Wat intussen met grote broer Paweł? Wel: die gast geeft op zijn manier

óók niet op! In oktober 1567 haalt hij zijn diploma. Hij reist daarop direct terug naar huis, naar Rostków. Hij vertelt zijn ouders: “De kleine is gevlucht! Ik weet nu al heel wat over hetgeen is gebeurd met hem. Stanisław is tot in Rome gelopen. Hij wil per sé priester en jezuïet worden!” De vader: “haal hem terug. Tracht hem vriendelijk te overtuigen!” September 1568. Grote broer komt in Rome aan. De Jezuïeten: “Aha, jij bent zijn broer! Gelukkigewenst! Je mag trots zijn! Iedereen hier is overtuigd, dat Stanislas een grote heilige was!” Paweł: “Was? Is hij dood of zo?” De Jezuïeten: “In geur van heiligheid!” Paweł luistert naar alles wat ze hem over zijn broertje vertellen. Eindelijk gaat hij naden-

ken: “En ik heb hem zoveel miserie aangedaan. ...” Paweł reist terug naar Polen en brengt bij zijn ouders verslag uit. Daar worden allen stil van. Méér nog: Paweł gaat in heel Polen over de heldedaden van zijn broertje vertellen. En hij is niet meer de ruwe, oppervlakkige, lauwe tiran van vroeger. Hij sticht geen gezin. Hij probeert zelfs jezuïet te worden! Maar wordt niet aangenomen. De rest van zijn leven wijdt Paweł aan het verrichten van vrome en barmhartige werken. In 1586 bouwt hij een kerk en klooster in Przasnysz. In 1588 sticht hij een nieuw ziekenhuis en vestigt in het voormalige posthospitaalhuis van de Sint-Jacobskerk Bernardijnen. Hij ziet af van zijn

erfenis. In 1607 sterft ook Paweł. 58 jaar oud. Van lauwe katholiek en wrede tiran is hij een weldoende christen geworden. Dankzij jongere broer Stanislas!

En wij nu?

Onder katholieken zijn mensen die wel gedoopt zijn, misschien de Eerste H. Communie hebben ontvangen, misschien zelfs het H. Vormsel, maar die niet meer bidden of naar de kerk gaan. Had hij in tijden als deze geleefd, Paweł zou waarschijnlijk tot hun soort behoren. In ieder geval zijn ze lauw, oppervlakkig en vaak minachtend of brutaal tegen christenen die wél een band met Jezus en Maria knopen, naar kerk en sacramenten gaan, bidden ... Dan zijn er tegenwoordig kinderen en jonge mensen, die in deze ontkerstende (Jezus en het geloof weggooiende) tijd eigenlijk van Jezus en het ware, reddende geloof niets afweten! Zó zal geen van beide soorten mensen het eeuwig geluk in de Hemel bereiken, waarvoor ze geschapen zijn. Dan zijn er Stanislas-zielen nodig. Die wel vurig de Hemel bestormen voor hen en zelf een goed voorbeeld geven als echte, dappere en blij christenen. Wij dus! In de maand februari bidden en offeren we speciaal voor de Paweł Kostka's van onze tijd. En maart voor hen, die Jezus nog niet kennen. Dat ze allen tenminste zoals Paweł op het einde, maar liefst zoals Stanislas worden!

Pater Koenraad Huysegems

De Heilige Clara van Assisi

I. Franciscus' plantje in de wereld

Iedereen in Assisi kende Signorina Clara, de oudste dochter van de edele graaf Favorino Scefi. Ze was beeldschoon, had een gouden hart, was bedreven in gedicht en snarenspeel, volleerd in het fijnste vrouwenhandwerk. Maar deze schitterende hoedanigheden overglansde de werking van de genade die haar onschuldige ziel verfiende.

Onder haar deugden bloeiden, frisser getint, haar liefde tot de armen en haar engelachtige godsvrucht. Clara meende, dat het zonde was om arme lieden, die biddend hun hand uitreiken voor een aalmoes, te verstoten of voorbij te gaan. Zij gaf altijd en altijd blijgezind. Het deerde haar zielsinnig wanneer men haar soms niet liet begaan. Dan gebeurde het weleens dat ze uit keuken en voorraadkast een brood gapte om dit aan een noodlijdende vrouw, een berooid kind te geven, – of anders gebruikte ze kleine listjes om de lekernij, die voor haar bestemd was, aan ongelukkigen schenken.

De bron van deze vroegtijdige milddadigheid was haar liefde tot God. Of ze God beminde! In gebed en vrome overweging vond ze meer genoeg dan in de lectuur van avontuurlijke riddersagen, dan in de wereldse vermaken waartoe ze werd uitgenodigd en waarheen haar vriendinnen liepen.

In de eenzaamheid van haar kamer-tje droomde ze dan van iets waarnaar haar hart begeerde, maar dat nog zo vaag was, als een licht in de nevel.

Ze bad veel. Het Rozenhoedje was toen nog niet in zwang; maar naar het voorbeeld van de woestijnvaders telde ze de gebeden die ze had voorgenomen te bidden, met kleine steentjes, die ze het een na het andere terzijde legde.

Dat deed ze van kindsbeen af thuis, in het weelderige paleis dat haar ouders betrokken op de grote markt te Assisi. Maar het was vooral in de kerk dat ze haar engelachtige devotie luchtte. Daar was ze als een cherubijn voor Gods troon. Woonde God niet in het tabernakel; slachtofferde Gods Zoon zich niet op de Calvarië van het altaar? Ontzag en liefde verterden de Signorina wanneer ze in

de heilige plaats bad of naderde tot de heilige Tafel.

Zo was Clara Scefi op achttienjarige leeftijd. Ze trok aller ogen op zich. Jonge edellieden roemden haar schoonheid, bedelaars verkondigden haar mildheid, haar goedheid. Iedereen sprak van haar, maar zij, de nederige, wist het niet.

Een vijftiende-eeuwse vertaling van een authentieke levensbeschrijving wijst daarop naïef-welsprekend. “Aldus zo rook zij zoet overmits deze zalf van de deugden, als een apotheek van alle welriekende kruiden. Enkel uit de mond van haar burenen werden hare goede werken geopenbaard, al en wist zij er niet van.”

Het deugdzame meisje dat aan iedereen behaagde, behaagde bovenal aan God. Hij had haar uitverkozen om als een helder klaar licht te schitteren in haar vaderstad, ja over heel de H. Kerk. Dit wist haar moeder, de vrome Hortulana. Jaren had deze edelvrouw met haar gemaal Favorino kinderloos samengeleefd.

Haar hart verlangde naar de hoogste zegen die elke gehuwde vrouw afsmeekt: moeder worden. Helaas! zoveel jaren gingen voorbij en het rijk gestoffeerde wiegje bleef daar leeg staan. De brave vrouw weende, bad, vastte, ondernam verre bedevaarten.

Zekere dag lag ze te bidden vóór een kruisbeeld. Ze smeekte eerbie-

dig dwingend de Zoon van Maria haar te laten delen in de vreugde van het moederschap, die Hij door Zijn Menswording had geschonken aan de Reinste van de vrouwen. Toen sprak tot haar een zeer zoete stem: “Vrees niet, Hortulana, ge zult het geluk hebben een licht ter wereld te brengen dat over de wereld zal klaren”.

Deze belofte ging in vervulling de 16^e juli 1195. Die dag bracht Hortulana een uiterst bevallig dochtertje ter wereld, waaraan ze, indachtig de woorden die ze negen maanden vroeger had gehoord bij het kruisbeeld, de naam gaf van Clara. Haar kind zou voor de wereld een klaar licht zijn.

Onnodig te zeggen dat de gelukkige moeder het voorbestemde kind met moederlijke toewijding grootbracht. Ze zorgde voor het tengere lichaam, vlees uit haar vlees, dat zich bijzonder mooi ontwikkelde, maar méér voor het God welgevalig zieltje dat het omvatte. Ze leerde de lieve Clara, door woord en voorbeeld bidden, de Heer kennen en beminnen; ze wekte in haar de deugd op: liefdadigheid, versterking, zedigheid. Haar lesjes ware kiemkrachtig zaad in vruchtbare grond: het schoot uit, groeide op tot kleur- en geurrijke bloemen. Zo vormde Moeder Hortulana het heilige meisje waarvan we de heerlijke opgang naar God reeds hebben bewonderd, en nog meer zullen bewonderen.

In die tijd leefde te Assisi een heilige: Franciscus. Het was een bekeerling. Van genotzieke jongeling die aan het hoofd van luidruchtige gezellen, gekleed met carnaval-kostuums danste en zong door de straten van Assisi, was hij geworden een strenge asceet, een boetepredikant. Hij had zich en bruid uitverkozen: de armoede, bezong haar bovenaardse bekoorlijkheid als een minnezanger en begeesterde het volk door zijn vlammende woorden en zijn heilig leven.

In het begin had men met hem de spot gedreven, maar nu was er in geheel het bergstadje geen mens meer of hij bewonderde hem en luisterde naar zijn woorden en preken.

Franciscus kon preken. Hem stroomden bezielende woorden over de lippen, als water gutschend uit de bergrots. Ze vertolkten de gevoelens die hem verteerden. Nu vielen ze over de toehoorders als zingend vuur, dan als druppels uit volle gouden honingraat. Zijn stem sleepte mee, tilde de gemoderen op, deed huilen of jubelen. En wanneer hij de preekstoel afdaalde, bleef in de harten van de gelovigen een dubbel gevoel voortleven: wat is de zonde afschuwelijk, en hoe mooi, hoe goed is God.

Kende Franciscus Signorina Clara Scefi? Ongetwijfeld. Kende heel de stad haar niet? Heeft ze hem geen aalmoes gegeven toen hij op de markt stond te bedelen voor het kerkje van San Damiano en zong: “wie me één steen geeft, krijgt één beloning! wie me twee stenen geeft krijgt twee beloningen”. Zelfs had hij over haar een openbaring gekregen: Toen hij eens op de muur van het bouwvallige kerkje stond, sprak hij tot enige armen die daar werkeloos rondsleenterden: “Kom mij het klooster van de H. Damianus helpen oprichten ; want hier zullen zich eenmaal vrouwen komen vestigen die beroemd zullen worden door haar heilige levenswandel”.

Kende Clara Franciscus? Ongetwijfeld. Heel de stad kende de Poverello. En Clara had een zeer godvrezende verwante Bonna Guelfuecio die de prille deugd van haar nichtje waardeerde en haar met hooggestemde bewondering sprak over de heilige.

Maar – hoe dat ook uit te leggen is, – nog nooit had het meisje een preek bijgewoond van de alom-geroemde predikant. Ze verlangde vurig naar dat feest. En zie, zekere dag zou ze met haar moeder en met haar zus Agnes – een rein en edel kind – naar de kathedraal mogen gaan, waar Franciscus moest optreden als predikant.

Clara zag hem staan op de kansel in zijn armoedige pij, maar met in zijn ogen een glans van hemelse begeestering. Ze luisterde met open ogen en open ziel. Ze dronk zijn woorden als een verkwikkende drank en voelde over haar ziel de macht van de man Gods komen die daar vóór haar stond en scheen te preken voor haar, voor haar alleen. Wat ze van jongs af aan had gedroomd, nam nu vastere vorm aan. Zij ook zou de Heer dienen in armoede en boetvaardigheid. Het ideaal van Franciscus kon niet alleen voor de mannen zijn.

Ze bad met meer aandrang om licht en sterkte, en God staaftde haar voor-nemen. Kon ze nu in contact komen met de begenadigde predikant, hem haar ziel ontvouwen, zijn raadgevin-gen aanhoren. Maar hoe? Ze richtte zich tot Bonna. Deze bezorgde haar een gelegenheid. In het geheim werd een samenkomst belegd.

Toen Franciscus de edele signorina daar zo nederig zag staan en had ge-luisterd naar de ontboezeming van haar geheime verlangens, ging er een heilige vreugde door hem heen. Hij sprak haar aan met de zachtheid en goedheid die hem zo eigen wa-ren. Hij sprak haar over de Hemel en de versmelting van de ziel met het hoogste Goed; hij sprak haar van de innemende schoonheid van de godde-lijke Bruidegom; hij sprak haar van de verachtelijkheid van de wereld met haar rijkdommen en vermaken en van de heerlijkheden van de al-lerhoogste armoede die de Schepper van het heelal was komen omhelzen in een schamele stal... Och, dat wa-ren gewone beschouwingen, maar die klonken zo heel anders uit de mond van die man, die heilige.

Clara was gewonnen. Ze zou alles verlaten om zoals Franciscus, arm de arme Jezus te volgen, om in boete en gebed haar leven door te brengen.

De heilige wist goed wat een meisje is: hoe licht het meetrilt als men het naar het hart spreekt, en hoe snel het weer stilvalt als het woord zwijgt. Hij ging niet zonder meer op Clara's

voorstel in: hij vroeg haar eerst een daad. “Zo u wilt dat ik u geloof,” sprak hij, “werp dan uw rijke klederen af, trek een zak aan en doorkruis de stad als bedelares”.

Clara gehoorzaamde op staande voet. God beloonde die heldhaftige bereidheid. Niemand erkende in die berooide bedelvrouw de dochter van graaf Scefi, tenzij Franciscus die bij het zicht van zo’n grote nederigheid God bedankte.

Na deze eerste ontmoeting kwam het meisje enkele malen bij de heilige om naar zijn raadgevingen te luisteren en om hem te verzoeken haar zo haast mogelijk uit de wereld te trekken. Maar waarheen met haar? Bij de

broeders kon ze niet komen inwonen. Waarheen dan? De oplossing ging met grote bezwaren gepaard. Eindelijk vond Franciscus voor zijn geestelijke dochter een voorlopig verblijf: het klooster van de rijke Benedictinessen van San Paolo in de buurt van Bastia.

Na met de overste van deze religieuzen te hebben onderhandeld, beval Franciscus aan Clara, het ouderlijke huis te ontvluchten in de nacht die zou volgen op Palmzondag.

Het nederige plantje dat tot nog toe was gegroeid in de wereld, zou overgeplant worden in de vruchtbare grond van het klooster.

(wordt vervolgd)

Uit: Don Bosco’s Lees-Serie nr. 57

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van november en december 2025?

	<i>nov.</i>	<i>dec.</i>
Aantal Schatkisten:	21	17
Dagelijkse Toewijding	535	456
H. Mis	149	132
H. Communie	152	118
Geestelijke Communie	332	158
Offers	1.116	713
Tientjes	2.173	1.717
Bezoek aan het Allerheiligste	116	87
Meditatie	251	208
Goed Voorbeeld	829	625
Puntje	487	313

Puntje

Luister eens, het Puntje voor februari en maart is:

Elke dag het Evangelie van de dag uit het missaal overwegen!

Beste Kruisvaarders,

In het achtste hoofdstuk van de Handelingen van de Apostelen, het boek volgend op het vierde Evangelie in de H. Schrift, lezen we hoe een Ethiopiër een pelgrimstocht naar de Tempel van Jeruzalem had volbracht. Nu was deze Ethiopiër, de minister van financiën van Kandake (koningin van Ethiopië), op de lange terugweg naar huis. Zittend op zijn koets, las hij uit het boek van de Profeet Isaïas. Misschien had hij dit als souvenir gekocht, net zoals wij dat doen wanneer we op bedevaart zijn. De profeet Isaïas had 700 jaar vóór de geboorte van Jezus voorspeld hoe onze Heiland voor ons zou lijden en sterven. Lezen we maar zijn 53^e hoofdstuk! God zag dat deze Ethiopiër een hart bezat dat bereid was om de genade te ontvangen. Hij stuurde daarom een diaken (een helper van de Apostelen) op zijn pad. Deze diaken heette Filippus. Toen de koets van de minister de Diaken Filippus voorbijreed, hoorde hij de Ethiopiër hardop lezen uit het boek Isaïas. Filippus vroeg de minister: *“Verstaat gij ook wat gij leest?”* *“Neen,”* antwoordde de Ethiopiër.

“Hoe zou ik, daar niemand me uitleg geeft?” Filippus klom bij hem op de koets, verklaarde hem alles en uiteindelijk ontving hij de genade van het H. Doopsel.

Inderdaad, beste Kruisvaarders, er is een verschil tussen woordjes *lezen* en hun betekenis *verstaan*. Dat kennen we van op school. Het is echter nog moeilijker de ware betekenis van de teksten uit de H. Schrift te begrijpen! Gelukkig stuurde God de Diaken Filippus op het pad van de minister. Filippus had Jezus nog gekend voordat deze ten Hemel was opgestegen. Filippus legde aan de minister de moei-

lijke tekst uit en hoe alles vervuld was in Jezus, in de Goede Week.

Beste Kruisvaarders, het puntje van februari en maart is elke dag het Evangelie van de dag uit het missaal te overwegen. Dat betekent niet zomaar lezen, maar *overdenken*.

Lezen of laten voorlezen, dat kan ieder van ons, maar de *betekenis* van de H. Schrift verstaan niet, net zoals de Ethiopiër dat niet kon. Daarom is er een speciaal gebed uitgevonden, het **inwendig of het overwegend gebed**. We kennen dat van de Schatkist: de kolom ‘meditatie’.

Hoe werkt dat overwegen, dat ‘mediteren’?

Wel, beste Kruisvaarders, vooreerst doen we een korte aanbidding van God – we stellen ons in Zijn tegenwoordigheid. Vervolgens roepen we God de H. Geest aan, dat deze ons Zijn genade zou schenken, opdat we dieper in de H. Schrift mogen indringen.

Dankzij onze ziel, beste Kruisvaarders, hebben we allemaal een verstand en een wil. Die willen we aan het werk zetten. We lezen eerst een stukje uit het Evangelie van de dag en dan gaan we ongeveer 10 minuten met ons verstand dit stukje tekst bewerken. Ja, zelfs ‘doorkneden’ zoals een bakker met het deeg voor het brood doet. Met ons verstand gaan we zoals een detective **de tekst onderzoeken**. We stellen ons eerst de vraag ‘wat gebeurt er

hier eigenlijk, wat speelt er zich hier af en wat is de boodschap die er verborgen is?

Dan kijken we naar de **personen**: wie is er in de tekst allemaal aanwezig: Jezus? Maria? de Apostelen? Jezus vijanden? een zieke die wil genezen worden? We stellen ons voor hoe deze personen eruit zagen.

Vervolgens overwegen we wat deze personen **zeggen**. We onderzoeken hoe en waarom zij dat zeggen.

Daarna bestuderen we wat deze personen **doen** en op welke wijze. Hierna overdenken we hoe Jezus **reageert** en hoe de zaak eindigt. Goed of slecht? Wat betekent dit alles voor mijn persoonlijk geestelijk leven?

Daarna gaan we ook onze wil vijf minuten aan het werk stellen. Welke gevoelens roept het stukje uit H. Schrift in mij op? Sterkt het mijn geloof? Laat het me meer hopen op God, op de Hemel, op de genade? Ontvlamt het mijn liefde tot Jezus? Voel ik berouw over mijn zonden? Vergroot het mijn vertrouwen in Gods macht en goedheid? Ben ik verwonderd over wat Jezus zegt of doet? Ben ik dankbaar? Er zijn vele gevoelens / wilsaktes mogelijk die we kunnen op-

wekken en tegenover onze Heer of onze hemelse Moeder Maria kunnen uitdrukken. De volwassenen noemen dat aktes verwekken. We spreken met O.L. Heer en O.L. Vrouw.

Eén ding, beste Kruisvaarders, mogen we echter bij het slot van een overweging niet vergeten: een voornemen te maken, een gedachte mee te nemen voor tijdens de dag. Dankzij de invloed van de H. Geest hebben we nieuwe zaken over ons geloof geleerd en in ons hart gevoeld, maar dat is niet genoeg. De minister van de koningin van Ethiopië zei tegen Filippus niet enkel *“O, dat is mooi wat je me allemaal vertelt”*, maar hij werd uiteindelijk gedoopt. Hij was niet enkel maar een man van woorden, maar ook van **dad**en. Hij deed wat nodig was om zijn ziel te redden. Ook wij moeten dat doen, beste Kruisvaarders. Na elke overweging moeten wij kijken wat Jezus nu van ons verlangt. Wat wij voor goeds kunnen doen. Wat voor kwaads Jezus uit onze ziel weg wil hebben.

Wij moeten dus een voornemen of een besluit voor de dag maken. Een bijzonder puntje nemen. Zo maakt dit gebed, de overweging (meditatie), ons elke dag een beetje meer heilig. We gelijken elke dag meer op onze Heiland. Dat maakt Hem zeker blij. Zo dienen we Jezus het best!

Beste Kruisvaarders, dit puntje is prachtig en heel goed voor het leven van onze ziel, maar tegelijk ook een test voor diegenen die misschien de rang van Ridder in de Eucharistische Kruistocht nastreven. Dat is iets heel goed. De rang van Ridder is edel. Enkel de moedigsten kunnen deze speld ontvangen. Eén van de dagtaken van de Ridder is elke dag 15 minuten te overwegen. Wie dus in de maand februari en maart elke dag volhardt in dit Puntje, zou misschien Ridder kunnen worden.

Beste Kruisvaarders, ik denk dat dit een bijzonder sterk Puntje is. Waarom? Wel, jullie zullen merken dat jullie vriendschap met Jezus groter

De H. Petrus van Alcantara mediteert.

wordt. Jezus wil onze vriendschap. Hij wil ons hart. Vrienden volgen echter ook elkaar. Zij volgen elkaar in het goede na. Net zoals de apostelen Jezus navolgden in Zijn voorbeeld en Zijn trekken aannamen. De apostelen waren dagelijks bij Jezus en overwogen de daden en woorden van Jezus. Daarop volgden zij Zijn deugden zelf na. En dat ging makkelijk. Hoe meer zij namelijk Jezus zagen en over Zijn daden en woorden nadachten, hoe meer zij onder de indruk geraakten van Zijn Persoon en Jezus' liefde leerden kennen. Zo was het bij de H. Paulus.

Daarom is dit puntje een sterk Puntje: het doet ons Jezus kennen en bewonderen. Wij leren Jezus liefhebben

en omdat wij Jezus liefhebben, zijn wij bereid Hem na te volgen, wat altijd gepaard gaat met offers brengen of versterving van onszelf. De liefde is er toe in staat. Zij geeft ons kracht. Navolging loopt altijd via de weg van liefde.

Deze 15 minuten van overweging zijn zeker de zinvolste 15 minuten van geheel jullie dag! Dat beloof ik je! Jullie zullen het merken! Aldus goede moed!

Nog een laatste concrete vraag: welke tekst dienen we te overwegen? Wel, elke dag is er in jullie missaal een heilige en in de vastentijd is er elke dag een speciaal Vasten-Evangelie voorzien. Zolang de vastentijd nog niet begonnen is, met elke dag een eigen Evangelie, nemen we dus de misteksten van de heilige van de dag en overwegen dat Evangelie. Bijvoorbeeld: op 11 februari is er nog geen vastentijd, maar wel het feest van 'O.L. Vrouw van Lourdes'. We nemen dus het Evangelie van 11 februari. Vanaf Aswoensdag 18 februari nemen we de Evangelieën van de vastentijd.

Beste Kruisvaarders, als jullie 15 minuten het Evangelie van de dag hebben overwogen, mogen jullie het Puntje aankruisen. Oudere kinderen kunnen dit alleen doen, kleintjes kunnen door de ouders worden geholpen! Ook zij zullen er baat bij hebben! Goede moed!

Pater Matthias De Clercq, EK-Kruisridder

De Heilige Handelingen - Mijn taak

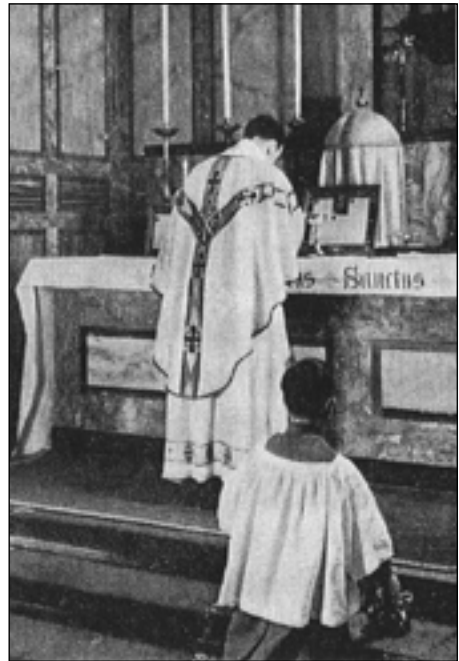
De Consecratie-handeling

Sanctus (Driemaal heilig)

Op het einde van de Prefatie komt een kleine hymne van lofprijzing. Ze begint wanneer we de misdienaar voor de eerste keer horen bellen en de priester horen zeggen: “*Sanctus, Sanctus, Sanctus*”, “*Heilig, Heilig, Heilig*”.

We luisteren hier naar misschien het oudste gedeelte van de H. Mis. De woorden worden het “*Trisagion*” genoemd, wat het Grieks is voor “*driemaal heilig*” en zij werden aan de H. Mis toegevoegd door Paus Sixtus in het begin van de tweede eeuw. Bedenk eens even wat het wil zeggen dat deze woorden werden gezegd en gezongen door al die honderden jaren! Zij zijn ouder dan Paus Sixtus, genomen als zij zijn uit het Boek Isaïas, waar de zesvleugelige engelen uitroepen: “*Heilig, Heilig, Heilig, Heer God der heerscharen; heel de aarde is vervuld van Uw glorie*”.

De priester kijkt verlangend uit naar het ogenblik dat nu zeer nabij is, waarop hij het “*Witte Lichaam van Christus*” zal opheffen. Wanneer wij dit aanschouwen, weten wij dat we opzien naar de Allerheiligste en moeten we overdenken hoe vurig God wenst dat al zijn kinderen heilig zijn.

Wij weten hoe Hij op deze aarde ons leven deelde om ons op te wekken te worden zoals Hij.

Enkele malen is God verschenen aan de mensen; zij, die Hem zagen, konden niet lang kijken naar zulk een Heiligheid. De stervende moordenaar bespeurde deze glans in Christus' Ge-laat en hij zei: “*Waarlijk, deze Mens heeft niets kwaads gedaan*”. Hierme-

de bedoelde hij dat Onze Lieve Heer volmaakt vrij was van iedere zonde. De gedachte aan Gods heiligheid geeft ons eerbied voor Hem en dit, méér dan iets anders, houdt ons af van de zonde.

Er komen twee Hebreeuwse woorden voor in het vers "*Benedictus*

qui venit", dat volgt op de SANC-TUS: "*Sabaoth*", "*legerscharen*" of "*engelenkoren*", en "*Hosanna*", een uitroep van lofprijzing. De Joden zongen dit Onze Lieve Heer toe op Palmzondag; daarom is het passend dat wij dit zeggen vóór de Handeling van de Consecratie.

Heilig, Heilig, Heilig, is de Heer, de God van de hemelse legerscharen,
Hemel en aarde zijn vol van uw glorie,
Hosanna in de hoge.
Gezegend Hij, die komt in de Naam des Heren,
Hosanna in de hoge.

De "Trisagion"-hymne

Grote Tussenkost

"TUSSENKOMST" is een bijzondere manier om een gunst te vragen, namelijk door middel van iemand anders, en dit is de "GROTE TUSSENKOMST" omdat – zoals het gebed zegt – de tussenkost gebeurt door Jezus Christus. Later zullen we de heiligen vragen om voor ons een "voorspraak" te zijn. Wij vragen Jezus' *Grote Tussenkost* in het eerste

gebed van de CANON. Canon is een Grieks woord voor lineaal, welke een vaste lengte aangeeft. Zo is ook de Canon altijd even lang. Dit Misgedeelte *begint* nu en *eindigt* wanneer de priester vóór het Onze Vader de Hostie boven de Kelk houdt, beiden tegelijkertijd een weinig opheft en daarna zegt "*per omnia saecula saeculorum*". In het begin was de Canon één lang gebed. Tegenwoordig is de Canon verdeeld in zes gebeden vóór en zes gebeden na de Consecratie. Ze worden zachtjes gezegd omdat, volgens sommigen, de priester niet wachtte totdat het volk de *Sanc-tus* had gezongen.

Aan de grote afbeelding van het Kruis in het Missaal kunnen we zien wanneer de Canon begint. De eerste letter van de canon is een "T". Er is een tijd geweest dat de priester deze letter kuste. Hierom maakte men van de "T"

een kruis dat langzamerhand groter en groter werd totdat het tenslotte een gehele bladzijde besloeg, zoals nu het geval is. Deze ontwikkeling had plaats toen er nog geen drukpers bestond en Missaals met de hand werden geschreven en prachtig versierd.

In de “*Grote Tussenkomst*” vraagt de priester Gods zegen over het brood en de wijn, terwijl hij drie kruistekens over deze offergaven maakt; vervolgens bidt hij voor de paus, de

bisschop en alle christenen. De H. Johannes Chrysostomos noemde dit het “*wereldwijde gebed*” omdat het bidt voor alle mensen. Geven we dikwijls, wanneer we dit gebed bidden, de wens te kennen dat God ons mag behoeden voor zelfzuchtigheid.

In dit gebed vragen wij tevens dat God de Kerk moge besturen en vrede wil schenken aan de wereld. Twisten vernietigen landen zoals zij vriendschappen stukslaan.

U dan, goedertierenste Vader,
smeken en vragen wij, Uw kinderen,
door Jezus Christus, Uw Zoon, onze Heer:
aanvaard en zegen
deze giften,
deze wijgeschenken,
deze heilige en onbevleete Offerande.
Wij dragen ze U op voor Uw heilige katholieke Kerk,
geef haar vrede en bewaar haar,
wees haar Gids door deze wereld
en schenk eenheid aan al de katholieken.
Vervolgens voor Uw dienaar Paus ..., bidden wij
en ook voor onze Bisschop
Tenslotte voor allen die in Uw heilige Kerk leven
en in haar geloven.

De Grote Tussenkomst

Jaarprogramma

2026

Wanneer?	Waar?	Wat?	
van	t/m		
01-02	02-02	Zaitzkofen	Lagere wijdingen
22-02		Gerw./Lei./Utr.	Vastenbezinning (+ Derde Orde + M.I.)
21-03	22-03	Amsterdam	Stille Omgang
11-04		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
12-04	17-04	Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
14-05		Gerw./Lei./Utr.	Eerste H. Communie
23-05	25-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
07-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
20-06		Utrecht	Bijeenkomst Derde Orde FSSPX
27-06		Zaitzkofen	Priesterwijdingen
29-06		Ecône	Priesterwijdingen
13-07	18-07	Antwerpen	Ignatiaanse Retraite (gemengd)
26-07	06-08	Nader te bepalen	E.K.-Zomerkamp
09-08	15-08	Bretagne (Frankrijk)	J.K.I.-reis
10-08	18-08	Polen	Bedevaart
23-08	28-08	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
29-08	30-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
19-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
14-11		Den Haag	Mars voor het Leven

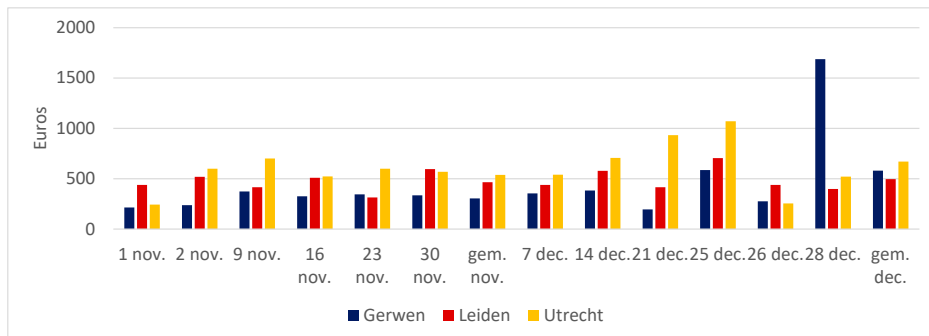

Stille Omgang Amsterdam, van 21 op 22 maart 2026
Info: Pater C. de Beer 06-40121926

Onze Overledenen

Mevr. M.C.	van Stijn-de Kort	Beekbergen	02	02	2003
Hr. C.H.	van der Sman	Wellerlooi	03	02	2013
Mevr. M.J.	ten Berge-Pijnenburg	Den Haag	04	02	2013
Mevr. M.M.T.N.L.	Wijnhamer-Gouw	Den Haag	06	02	2004
Mevr. A. Th.	Pot-Raaijmakers	Valkenswaard	08	02	2007
Mevr. H.C.L.	Jaspers-Lemmens	Maastricht	09	02	2006
Eerw. Pater H.A.P.	Ierschot o.m.d.	Nijmegen	11	02	2010
Mej. H.G.M.	Vissers	's Hertogenbosch	11	02	2015
Mej. M.L.	Bastiaanse	Rotterdam	12	02	2015
Mevr. J.M.	van der Horst-Schouten	Rijswijk	13	02	2015
Mevr. M.J.	Korb-Zirkel	Zwijndrecht	14	02	2003
Hr. F.A.M.	Wouters	Utrecht	14	02	2015
Hr. H.J.	van Eekeren	Utrecht	14	02	2017
Hr. H.	Heuts	Sittard	20	02	2004
Hr. Q.J.	van der Horst	Rijswijk	21	02	2005
Mevr. G.C.	Ebbers-Nillissen	Nijmegen	21	02	2008
Mevr. E.M.	Dohmen-van Leeuwen	Eindhoven	27	02	2002
Mevr. M.J.	Kobus-Egbertsen	Dieren	27	02	2004
Hr. F. de	Beaufort	Zeist	27	02	2007
Hr. J.	van Dijk	Tilburg	27	02	2012
Mej. M.E.T.	Wouters	Utrecht	29	02	2016
Mevr. M.	Vehof-Kokhuis	Ambt-Delden	03	03	2009
Mevr. J.W.	Verhage-Daniëls	Rijswijk	05	03	1995
Hr. H.	van Uden	Helmond	05	03	2004
Hr. M.F.H.	Huberts	Venlo	07	03	1996
Hr. A.F.M.	Bongers	Aarle-Rixtel	10	03	2006
Hr. P.	Ceelen	Eindhoven	11	03	1987
Hr. M.H.	Aupers	Amsterdam	15	03	2009
Hr. A.	Schröder	Maastricht	22	03	1996
Hr. F.B.J.	Meerhoff	Zaandam	22	03	2007
Hr. R.H.	van Hezewijk	Nijmegen	24	03	1990
Hr. C.H.	Hooreman	Haarlem	24	03	2010
Hr. E.E.	Varenkamp	Zwolle	25	03	2023
Hr. B.	van Nieuwkerk	Helmond	28	03	2008
Mevr. E.M.J.P.	de Goede-Oey	Eindhoven	30	03	2000

Collecten in de maanden november en december 2025

Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen). De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

**Neem zoveel mogelijk deel aan de plechtigheden van de
Goede Week 2026! Aan elk van deze is een volle
aflaat verbonden!
U bent van harte uitgenodigd!**

**Expositie Lijkwade in Gerwen
Passiezondag 22 maart t/m zondag 19 april 2026**

Katholiek worden? Dat nooit!

... toch wel

Joan Lindhout (1985) was protestant, ambtsdrager in zijn hervormde gemeente en doordrenkt met calvinistische overtuigingen.

Katholieken? Afgoderij. De Mis? Vervloekt. Maar een onverwachte reeks gebeurtenissen zette zijn wereld op z'n kop. Een gesprek. Een lezing. De kerkvaders. De Eucharistie.

In dit meeslepende en diep persoonlijke verslag neemt Lindhout de lezer mee op zijn zoektocht naar waarheid. Wat begon als een poging om 'niet katholiek te worden', mondde uit in een onontkoombare toetreding tot de Kerk die hij jarenlang wantrouwde. Met heldere pen, eerlijke vragen en moedige conclusies schrijft hij over geloof, eenheid, het gezag van de Kerk én Schrift – en de hemel op aarde.

Boekpresentatie 8 februari Gerwen
22 maart Utrecht

datnooit.nl

BELEEF EEN DAG IN DE
*Sint-Antonius*school

Picknick en pannenkoeken!

Zo.
8 maart

13.00
SCHOOLPRESENTATIE
(MET KINDEROPVANG)

13.45
GESPREK MET DE JUFFEN
& SCHOOLBEZOEK

SINT-ANTONIUSSCHOOL • HEMELSTRAAT 25, 2038 ANTWERPEN • INFO@SINTANTONIUSSCHOOL.BE

KATHOLIEKE KINDERBOEKEN

BOEKPRESENTATIE

In dit derde boek van de reeks vertellingen over het leven van Onze Lieve Heer beschrijft Mevr. M. Clausbeek-van Klaveren het openbare leven van Jezus en zijn smartelijk lijden.

Na de vertellingen, die zijn komst op aarde voorbereiden („Wij wachten op het Kerstkindje“) en de vertellingen, die betrekking hebben op zijn geboorte, de tocht naar Egypte en zijn verblijf aldaar („Het Kerstkindje is nu geboren“) vat de schrijfster het verhaal van het leven van Jezus in dit derde boek weer op en begint met te vertellen over de jeugd van Jezus, zijn tocht naar de Tempel te Jeruzalem, de dood van de H. Jozef en dan het openbaar optreden van de Zaligmaker. Zowel voor iedere Zondag van de Voorvasten als van de Vasten en voor iedere dag van de Goede Week is er een vertelling. Deze zijn wat langer dan die voor de Advent, maar er is Zondags ook wat meer tijd om te vertellen.

Vanaf Aswoensdag wordt elk verhaal besloten met een kleine beschouwing – noemt U het maar een kleine lijdensmeditatie, – zodat de kinderen evenals de volwassenen iets ter overdenking krijgen en hun enkele dingen ter behartiging worden gegeven.

De schrijfster heeft een bijzonder talent de kinderen te boeien, zodat de figuur van Jezus, oemzingd door allerlei pakkende gebeurtenissen uit zijn leven, helder voor hen komt te staan.

Een twaalftal fraaie tekeningen van Herman Jansen illustreren het boek.

M. CLAUSEBECK - VAN KLAVEREN

VAN KERSTKIND TOT PAASLAM

ZEVENDIEN VERTELLINGEN RONDOOR HET
LEVEN EN LIJDEN VAN JEZUS

€3

A4, 112 pag.

Verkrijgbaar in onze
kapellen of via
katholiekekinderboeken
@outlook.com

VAN KERSTKIND TOT PAASLAM

Kalender Gerwen

Februari

zo.	1	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	2	19.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
di.	3	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; na de H. Mis Blasiuszegen
wo.	4	7.15	H. Mis	H. Andreas Corsini, biss. en bel. (3 ^e kl.)
do.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Agatha, maagd en mart. (3 ^e kl.)
vr.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.), ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Romualdus, abt; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2 ^e kl.); Blasiuszegen
ma.	9	18.30	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
di.	10	18.30	H. Mis	H. Scholastica, maagd (3 ^e kl.)
wo.	11	-----	geen H. Mis	Verschijsing van O.L.V. te Lourdes (3 ^e kl.)
do.	12	17.30	Lof	De zeven HH. Stichters v.d. Servieten v. Maria, bel. (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	
vr.	13	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Valentinus, priester en mart.
zo.	15	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2 ^e kl.)
ma.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	17	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	18	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
do.	19	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	20	17.45	<i>Kruisweg</i>	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)

zo. 22	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Askruisje</i>
		13.00	1 ^e voordracht
		13.45	meditatie in stilte
Vasten- bezinning		14.15	2 ^e voordracht
		15.00	Kruisweg
		16.00	einde
ma. 23	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.
di. 24	18.30	H. Mis	H. Matthias, apostel (2 ^e kl.); ged. v.d. Vasten
wo. 25	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
do. 26	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis
vr. 27	17.45	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van-de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za. 28	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>

Maart

zo. 1	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma. 2	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di. 3	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo. 4	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel. en H. Lucius, paus en mart.
do. 5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis
vr. 6	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis
za. 7	9.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.
		10.30	<i>Onderricht</i>
			<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 8	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
ma. 9	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
di. 10	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Martelaren van Sebaste
wo. 11	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
do. 12	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
		18.30	H. Mis

vr.	13	17.45	Kruisweg		
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)	
za.	14	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)	
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen	
zo.	15	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Laetare	
ma.	16	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)	
di.	17	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gertrudis, maagd (Bisdome van Hertogenbosch) en H. Patricius, biss. en bel.	
wo.	18	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.	
do.	19	18.00	Lof	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon	
		19.00	gez. H. Mis	v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten	
vr.	20	17.45	Kruisweg		
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)	
za.	21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt	
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen	
zo.	22	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)	
ma.	23	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)	
di.	24	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Gabriël, aartsengel	
wo.	25	19.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991	
do.	26	17.30	Lof		
		18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)	
vr.	27	17.45	Kruisweg		
		18.30	H. Mis	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX	
za.	28	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel.	
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen	
zo.	29	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal	
ma.	30	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)	
di.	31	18.30	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)	

April

wo.	1	7.15	H. Mis	in de Goede Week (1 ^e kl.)	
do.	2	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur	
vr.	3	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!	
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie	

za.	4	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsúltet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	5	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.)
ma.	6	8.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)

gewijzigde tijd i.v.m. de wielerronde v. Gerwen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 7 en 28 febr. en 7, 14, 21 en 28 mrt. (van 10.30-12.00 uur)

J.K.I.-bijeenkomsten: 8 febr. en 8 maart

E.K.-bijeenkomsten: 15 febr. en 15 maart

Geloofsverdieping volwassenen: 9 febr. en 2 maart

Gebedsinitiatief:

na de Hoogmis op de **1^e zondag** van de maand

- **Dames:** roepingen

na de Hoogmis op de **2^e zondag** van de maand

- **Dames en Heren:** bekeringen en heiliging van het familieleven

Kalender Leiden

Februari

zo.	1	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	2	19.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
vr.	6	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.), ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Romualdus, abt; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	8	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2 ^e kl.); <i>Blasiuszegen</i>
vr.	13	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Valentinus, priester en mart.

zo. 15	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)
wo. 18	19.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr. 20	17.45	<i>Kruisweg</i>	
	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za. 21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo. 22	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Askruisje
	13.00		1 ^e voordracht
	13.45		meditatie in stilte
	14.15		2 ^e voordracht
Vasten- bezinging	15.00		Kruisweg
	16.00		einde
vr. 27	17.45	<i>Kruisweg</i>	Quateremperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van-de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vas- ten en onthouding aanbevolen</i>
	18.30	H. Mis	
za. 28	9.00	H. Mis	Quateremperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vas- ten en onthouding aanbevolen</i>
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>

Maart

zo. 1	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); kinderzegen
vr. 6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.
	18.30	H. Mis	
za. 7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Thomas v. Aquino, bel. en kerkl.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 8	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
vr. 13	17.45	<i>Kruisweg</i>	
	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za. 14	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 15	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Laetare
do. 19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
vr. 20	17.45	<i>Kruisweg</i>	
	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za. 21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 22	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
vr. 27	17.45	<i>Kruisweg</i>	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
	18.30	H. Mis	

za.	28	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	29	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1 ^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
April				
do.	2	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1 ^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr.	3	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
		15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za.	4	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1 ^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo.	5	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1 ^e kl.)
ma.	6	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1 ^e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 7 en 28 febr. en 7, 14, 21 en 28 mrt. (van 10.20-12.00 uur)

E.K.-bijeenkomsten: 1 febr. en 1 maart

J.K.I.-bijeenkomsten: 15 febr. en 15 maart

Geloofsverdieping volwassenen en M.I.: 23 febr. en 23 maart

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de 3^e zondag van de maand

Kalender Utrecht

Februari

zo.	1	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
ma.	2	<u>19.00</u>	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
vr.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.), ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.

za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Romualdus, abt; daarna Lof met Rozenhoedje
		11.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2 ^e kl.); Blasiuszegen
vr.	13	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Valentinus, priester en mart.
zo.	15	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2 ^e kl.)
wo.	18	19.00	Aswijdjng, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>
vr.	20	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	22	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.); <i>Askruisje</i>
		13.00		1 ^e voordracht
		13.45		meditatie in stilte
		14.15		2 ^e voordracht
		15.00		Kruisweg
		16.00		einde
				Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van-de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
vr.	27	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	28	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Vasten (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen

Maart

zo.	1	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.
		18.30	H. Mis	
za.	7	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Thomas v. Aquino, bel. en kerkl.; daarna Lof met Rozenhoedje
		11.30	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	8	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Vasten (1 ^e kl.)
vr.	13	17.45	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	14	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen

zo. 15	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); Laetare
do. 19	19.00	gez. H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
vr. 20	17.45	<i>Kruisweg</i>	
	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za. 21	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Benedictus, abt
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 22	10.30	Hoogmis	Passiezondag (1^e kl.)
wo. 25	19.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; sterfdag van Mgr. M. Lefebvre in 1991
vr. 27	17.45	<i>Kruisweg</i>	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
	18.30	H. Mis	
za. 28	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes van Capistrano, bel.
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 29	10.30	Hoogmis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal

April

do. 2	20.00	gez. H. Mis	Witte Donderdag (1^e kl.); met voetwassing, processie, altaarontbloting en aanbidding tot 24.00 uur
vr. 3	14.00	Kruisweg	Goede Vrijdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
	15.00	Liturgie	met lezingen, gez. passieverhaal, plechtige gebeden, kruisverering en H. Communie
za. 4	22.00	Paaswake	Paaszaterdag (1^e kl.); met wijding v.h. vuur en de paaskaars, Exsultet, lezingen, Litanie v. alle Heiligen, wijding v. paas- en doopwater, hernieuwing v.d. doopbeloften en gez. H. Mis
zo. 5	10.30	Hoogmis	Hoogfeest v. Pasen (1^e kl.)
ma. 6	10.30	Hoogmis	Tweede Paasdag (1^e kl.)

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 7 en 28 febr. en 7, 14, 21 en 28 mrt.

(van 10.30-12.00 uur; eerste zaterdag een uur later)

J.K.I.-bijeenkomsten: 1 febr. en 1 mrt.

E.K.-bijeenkomsten: 8 febr. en 8 mrt.

Geloofsverdieping jeugd: 15 en 29 mrt.

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 62

Kapel O.L.V. van de Ro-
zenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon

+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 65

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 67

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.

In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: k.huysegems@fsspx.email

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen

Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71

6462 EB Bleijerheide/Kerkrade

Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen

gelezen H. Mis 8.30 uur en

Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd

door de priesters van de

Priorij St. Bonifatius

Bottroper Strasse 295

D-45356 Essen

Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 356

Vrijdag 13 maart 2026

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.fssp.be/nl

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 3 Mededeling van het Moederhuis in Menzingen betreffende bisschopswijdingen
- 5 Eerwaarde Heer Pagliarani: “Bisschopswijdingen, uit trouw aan de Kerk en aan de zielen”
- 13 Vraaggesprek met de Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X: “Suprema lex, salus animarum”
- 28 Mededeling van het Moederhuis: gesprek in Rome

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 31 Stanislas en Pawel Kostka - Lauwen redden
- 47 Schatkisten
- 48 Puntje
- 52 De Heilige Handelingen - Mijn taak: De Consecratie-handeling

VAN DE PRIORIJ

- 55 Jaarprogramma
- 56 Onze Overledenen
- 57 Collecten in de maanden november en december 2025
- 62 Kalender Gerwen
- 65 Kalender Leiden
- 67 Kalender Utrecht
- 70 Onze adressen in Nederland
- 71 District Benelux
- 71 Colofon